

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
68**

**CENA
40 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

V ŠEUN

OTROVNA LEPOTICA



★ SEJN ★

DŽEK SLEJD
**OTROVNA
LEPOTICA**



NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
Š E J N**

Broj: 68

**Glavni i odgovorni urednik:
Svetožar TOMIĆ**

**Urednik:
Zorka ĆIRIĆ**

**Naslov originala:
Jack Slade
POISONDUS BEAUTY**

**Recenzija:
Miloš SIMIĆ**

**Prevod i adaptacija:
Miloš SIMIĆ**

**Lektor:
Olivera ŠIJACKI**

**Tehnički urednik:
Valerija ŠREDER**

**Naslovna strana:
Ferenc BARAT:**

**Korektori:
Margit HORVAT-HARANGOZO
Marija FEHER-MAJER**

Štampa: 3. I 1985.

Tržište: 16. I 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića 1 Glavni i odgovorni urednik: Svetožar
TOMIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade —
POISONDUS BEAUTY. Copyright: 1976. by Towe Publications INC,
prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine broj
413-12/79 od 28. II 1979. godine.

Kolona vojnika je stala. Šejn i mladi poručnik su sjahali sa svojih konja. Pošli su pešice dalje.

Poručnik se odjednom trgao. Prebledео je i okrenuo se nazad.

Pred njim se ukazao jeziv prizor. Cela prethodnica bila je upucana. Svi su mrtvi. Do poslednjeg čoveka.

Šejnu je takođe zastao dah kad je ugledao mrtve ljude.

General je sišao iz kočije i krenuo prema dvojici momaka koji su ukočeno gledali ubijene vojnike.

— Šejne! Poručniče! — viknu on. — Šta je to sada? Zašto smo stali?

Neka đavolski neprijatna sumnja uvukla se kao otrovna guja u Zapadnjakovo srce. Osvrnuo se brzo na sve strane i osmotrio predeo. Njegova desna ruka je skoro nesvesno izvukla revolver.

Da li je to stvarno moguće? Nalazili su se u đavolski opasnoj klopci. Mesto je zaista bilo idealno za zasedu.

Prašnjavu udolinu presecali su mestimično stene, a gusto meskito žbunje pružalo je idealan zaklon za onoga ko ovde želi da postavi zasedu.

— Navaro! — ciknu poručnik. — To je sigurno njegovo delo.

Šejn se kiselo osmehnุ.

— Navara već odavno nema među živim ljudima — objasni mu Zapadnjak. — Hajde, momče! Pozovi vojnike i komanduj! Inače nam se loše piše. Brzo!

— Apači? — upita poručnik uplašeno.

— Čini mi se da nisu — odgovori visoki čovek. — Ali, mislim da ćemo vrlo brzo to saznati.

Zapadnjak se sagnuo i požurio da stane u zaklon iza jedne zaobljene stene.

Mladi poručnik je bio generalov ađutant i nije imao ni malo iskustva u borbi. On je pojurio nazad i dao rukom znak svojim ljudima. Izgleda da je od uzbuđenja zaboravio komandu. Ili je, pak, nije ni znao!

Iza Zapadnjakovih leđa začulo se škripanje čizama.

Šejn se okrete.

Ugledao je generala koji je u desnoj ruci držao teški službeni revolver.

— Moraćete, ipak, da ostanete u kolima, ser! — opomenu ga Zapadnjak.

General kleče pored njega na kolena.

— Da li je to uradio Navaro? — upita on Šejna.

— Nije! — odgovori Zapadnjak odlučno. — Taj čovek je već odavno otputovao na onaj svet. Osim toga, imao sam pri-

liku da vidim mrtve ljude koje je on vratio. Nisu nimalo ličili na ove ovde, generale.

Pokazao je rukom mesto gde se nalaze upucani vojnici.

— To sigurno nisu učinili Apači! — tvrdio je Šejn.

Zapadnjak je grizao usnu. Blizina generala mu je smetala.

— Komanda za sahranu palih vojnika, poručniče! — viknu general i podiže ruke uvis.

Malo je nedostajalo pa da mu bude poslednji put u životu da maše rukama.

Između stena prasnuše pucnji. Čitav rafal. Jedan „gatling” je bljuvao vatru i zrna su đavolski opasno zviždala iznad glava generala i Šejna.

Zapadnjak se saže iza stene. General se baci na zemlju i ostade u ležećem položaju. Nešto je dovikivao Šejnu, ali Zapadnjak nije ništa razumeo mada su bili dosta blizu jedan pored drugoga. Jer, prasak pucnjeva je bio zagljučujući.

Rafal pogodi stenu na suprotnoj strani udoline ispred koje su ležali mrtvi vojnici. Zrna su se odbijala od kamena i letela na sve strane opasno zviždeći kroz vazduh.

Zapadnjak uvuče glavu i još više se saže.

Tog trenutka začuše se uzvici. Izgleda da mladi poručnik ipak nije bio zaboravio sve komande!

„Gatling” je štektao dalje kao da je poludeo.

Šejn je u međuvremenu primetio gde je postavljeno smrtonosno oružje.

Dvanaest cevi koje su se, bljujući vatru i olovo, okretale oko osovine štrčale su iz hridina stene samo na domet kamena za bacanje. Čovek koji je upravljao vatrom nije se video. Ali, Zapadnjak je i pored toga pucao iz revolvera u nadi da će se neka kugla odbiti od stene i pogoditi đavolskog strelca.

„Gatling” je štektao dalje. Prasak iz njegovih cevi nadjačao je sve zvuke i glasove u udolini.

Svojom ubitačnom vatrom kosio je vojnike u koloni.

Zapadnjak se za trenutak okrenuo nazad. Mašinsko oružje je bilo raskomadalo generalove kočije, pa su izgledale tako kao da će se svakog trenutka raspasti. Komadi drveta leteli su kroz vazduh kao da ih je sam đavo zavitlao.

Ali, rafali su kosili i ljude i bacali ih u prašinu.

Tek tada je Zapadnjak primetio da ne gađa samo „gatling”. Unaokolo se nalazilo bar još dvadesetak strelaca koji su pucali iz pušaka.

— Šejne, kakvi su to ljudi? — upita general kreštavim glasom. — U Vašingtonu su me uveravali da je cela Arizona mirna. Već odavno tu nema nikakve gužve.

— Ne znam — odvratí Zapadnjak. Napunio je ponovo revolver i nastavio da puca na „gatling”.

Ipak, uspeo je da uputi još samo dve kugle. Već sledećeg trenutka učinilo mu se kao da mu je pukla lobanja. Pred njegovim očima stvorili su se krugovi i zvezde u raznim bojama. A, zatim je polako počelo da mu se smrkava pred očima. Osetio je još samo to kako njegovo telo polako pada prema mestu gde se nalazio general. Zatim je nastao mrak.

Pucnji su praštali udolinom. „Gatling” je neprestano štektao. Oblak prašine dizao se prema nebu.

Bataljon Fort Juke stajao je na mestu za vežbanje. Pukovnik Bravo, komandant tvrđave, stupi korak nazad.

— Zadovoljan sam, majore — reče on i pozdravi. — Kažite to ljudima. Smotra je završena.

Major Mark stade mirno.

— Razumem, ser! Komandovaću voljno.

Bravo klimnu glavom. Prekrstio je ruke na leđima i krenuo gipkim koracima prema komandi tvrđave.

Poslednjoj smotri pred dolazak generala prisustvovali su svi. Pisarnica je bila prazna. Pukovnik je prošao kroz nju i ušao u svoju službenu sobu.

Predsednik grada Juka Siti sedeo je još unutra.

Dva čoveka su se već ranije pozdravili. Bravo skide vojnički šešir i stade iza pisaćeg stola.

— Zao mi je što ste morali da čekate, mister Kolmene — reče on. — Ali, evo sada vam stojim na raspolaganju.

Predsednik grada bio je visok, debeo čovek od pedesetak godina sa sedom kosom na slepoočnicama. Međutim, njegovo lice je još uvek delovalo mladalački.

— Ja sam kriv, pukovniče. Trebalo je da se najavim. Ali, to je tako hitno... vi sigurno razumete.

Bravo skide sablju i sede za pisaći sto.

— Imao sam već pred sobom vaš zahtev, predsedniče — reče on. — Ali, evo sada vam stojim na raspolaganja.

pitanju neki kradljivci stoke i ja, da budem iskren, ne razumem šta bi tu armija mogla da preduzme!

— Kradljivci stoke? — iznenadi se Kolmen. — Onda nas dvojica razgovaramo o različitim ljudima.

Bravo je našao zahtev. Međutim, najpre je pogledao kroz prozor.

Spolja se čula galama. Bataljonu je komandovano voljno i ljudi su krenuli u svoje prostorije. Svi oficiri približavali su se komandi tvrđave.

— Kradljivci stoke — ponovi pukovnik i prelete pogledom preko papira koji su se nalazili ispred njega. — Evo ovde stoji: Gomilaju se žalbe rančera da jedna banda kradljivaca stoke hara južno od vaše tvrđave.

Nastavio je da lista dalje.

— I, onda ovde — nastavi Bravo. — Banditi pljačkaju i ubijaju, a odvođe i ljude sa sobom i traže novac da bi ih oslobodili. Ucenal!

Pukovnik je podigao pogled i stavio papire na sto.

— Sve to nije u nadležnosti armije — nastavi on. — Ja sam o tome već poslao zahtev vladi. Očekuje se odgovor. Ali, vi imate u gradu šerifa, mister Kolmene. Tamo u Preskotu osnovan je biro maršala Sjedinjenih Država. Ti šerifi bi isto tako mogli da pomognu.

— Nije mi mnogo poznato o krađi stoke — reče Kolmen. — Ja samo znam o užasnim pljačkama. Ti kućkine sinovi ponašaju se kao vandali. Svakodneвно stižu u grad porodice sa stvarima koje su mogli da ponesu sa sobom i traže ovde zaš-

titu kao za vreme Asesina i Navara. Samo se još veliki rančeri, koji imaju dovoljan broj ljudi, drže još tamo napolju.

— Pa kad su tu naseljenici i mali rančeri u gradu, onda šerif ima dovoljno ljudi — osmehnu se Bravo. Nije podnosio nedisciplinu i kukavičluk. Nikad.

— Zaboravljate te strašne priče, pukovniče. Ljudi se boje!

Sada je i u komandi nastala galama. Zatim se otvoriše i vrata pukovnikove kancelarije.

Major Mark je zavirio unutra.

Iza njega stajali su oficiri.

— Još samo koji trenutak! — doviknu pukovnik. — Odmah ćemo završiti razgovor.

Vrata se ponovo zatvoriše i Bravo pogleda radoznalo u predsednika grada koji je izgleda lako pogodio šta je pukovnik mislio i zato se nervozno pomerao tamo-amo na stolici.

— Saznao sam da se sklonište bandita nalazi negde u Hualapai brdima — obavesti ga Kolmen. — Onda mi je palo na pamet da možda vi želite svoju sledeću vežbu da izvedete baš u tom predelu. Verovatno je moguće da pošaljete patrolu na vežbu u Hualapai. Čak se priča da bandu sačinjavaju crvenokošci.

Pukovnik Bravo razvuče lice.

— Crvenokošci! Apači? — upita Bravo iznenađeno. — Prema informacijama kojima ja raspolazem, ne bih rekao.

— Armija postoji zato da nas štiti, ser! — reče Kolmen.

Pukovnik Bravo ustade i obiđe oko pisaćeg stola. I predsednik grada se podiže sa stolice.

— Mi dobro znamo kakav je naš zadatak — reče Bravo i pruži mu ruku prijateljski. — Razume se da ja vama obećavam pomoć. Kako i na koji način, o tome ću kasnije razgovarati s mojim oficirima. Nemoj da vam zbog toga raste seda kosa, mister Kolmene. I slobodno objavite u gradu da sam vam obećao pomoć. Da li vam je poznato koliko ljudi broji ta banda?

— O tome stižu protivrečne vesti, pukovniče. Ponekad javljaju da ih je bilo samo petorica, a neki tvrde da ih ima čak i pedeset.

— Mi ćemo već naći rešenje, predsedniče — uveravao ga je pukovnik. Otratio je debelog čoveka do vrata.

— Nećemo dozvoliti da se Apači tako nasilnički ponašaju u Hualapai brdima, ali ni beli banditi. To je sigurno predsedniče Kolmene.

Otvorio je vrata.

Debeli čovek se popeo u svoju kočiju i krenuo.

Bravo pozdravi vojnički.

Tog trenutka priđe mu stražar strojevim korakom. Želeo je da raportira.

Pukovnik Bravo samo odmahnu rukom. Potapšao je vojnika po ramenu i krenuo prema zgradi komande tvrđave.

Oficiri naglo ustadoše sa stolica na kojima su sedeli.

Major Mark obavesti komandanta Fort Juke da su svi oficiri prisutni.

Bravo se zahvali i pozdravi.

— Sedite, gospodo! — reče on.

Začulo se škripanje đonova o pod.

Bravo je još uvek stajao iza pisaćeg stola i odmerio pogledom zadovoljna i ponosna lica. Osmehnuo se.

— Džentlmeni, ova tvrđava nalazi se u odličnom stanju — reče on. — Zahvaljujem svakom od vas za trud koji ste uložili da sve bude u najboljem redu.

Mladi poručnici pocrveneše.

— Kažem vam najiskrenije, jako sam zadovoljan vama — nastavio je Bravo. — Mislim da ćemo lako uveriti generala da je ova tvrđava najbolja od svih. Do sutra ujutru, to znači do deset časova primaću od komandira eskadrona predloge za unapređenje koje ću saopštiti generalu posle inspekcije. Je li sada sve jasno, džentlmeni?

Začuo se žamor odobranja.

— Majore Laslove ujutru će Čarlov eskadran jedan sat posle buđenja biti spreman za marš — rekao je pukovnik. — Odjahaćete u susret generalu.

Major Laslov ustade.

— Eskadron je spreman, ser! — reče on.

— Verujem u to, majore, i siguran sam da ćete vi izvršiti zadatak na najbolji način. Ako su svi podaci o vremenu dolaska tačni ti ćeš na brdu Grum sresti generala i njegovu pratnju.

— Ako general bude kasnio, da li u tom slučaju da ga tamo čekam? — upita Laslov.

Bravo se za trenutak zamislio, a zatim potvrdno klimnuo glavom.

— Ja tako predlažem, majore.

Laslov stade mirno, a zatim ponovo sede.

Pukovnik još jednom pogleda svakog oficira.

— Ima li još pitanja, ili je u pogledu predstojeće inspekcije sada sve jasno? — upita on.

Niko nije rekao ništa.

Bravo je listao papire koje je dobio od predsednika grada.

Bravo podiže ponovo pogled sa papira.

— Vi ste svi videli da je ovde kod mene bio predsednik grada Juke — nastavi pukovnik. — Postoji jedna banda đavolski opasnih kradljivaca stoke koja se toliko osilila da počinje da terorise celu ovu oblast. Prema obaveštenjima predsednika grada, banda ima svoje skrovište negde tamo gore u Hualapai brdima. Prema mojoj proceni, mogli bismo uz put za vreme naše vežbe da tu nešto uradimo. U stvari, ja ne vidim da smo mi nadležni za to. Ali, to je dosta povoljna prilika da za nekoliko dana malo proverim sposobnosti bataljona izvan naše tvrđave. Ovde je sve dosta monotono i ništa se ne dešava. Ako izjašemo, pružićemo šansu mladim džentlmenima iz Vest Pointa koji su pre izvesnog vremena došli kod nas, da se pokažu na delu.

Mladi oficiri su ponovo pocrveneli.

— Mi već imamo pripremljen plan za jedan takav poduhvat, zar ne, Mark?

— Imamo ih više! — odgovori major niskog rasta. — Samo, ja bih predložio da te stare planove ostavimo u fiokama, a da naredimo nekom od mladih džentlmena da isplanira jedan takav poduhvat. U tom slučaju mi taj plan možemo kasnije

uporediti s našim planovima. Možda će iz svega toga ispasti nešto dobro.

Stariji oficiri su se nasmejali.

Bravo je posmatrao mlade poručnike.

— Pa, da prihvatimo — reče on. — Ko se javlja dobrovoljno? Eto, ko je od vas bio najbolji strateg u Vest Pointu?

Ponovo su lica mladih oficira pocrvenela. Ostali su se smeškali.

Poručnici su se izgleda ipak najzad odlučili.

— Benson! — reče jedan.

Bravo pogleda mladog poručnika. Ostali oficiri su se takođe okrenuli prema mestu gde se on nalazio.

— Da, Benson! — viknulo je više mladih oficira istovremeno.

Benson ustade.

Bio je to momak od dvadeset godina, visok, mršav, sa uskim ramenima i velikim ušima. Pocrveneo je kao rak.

— Čuli ste zadatak — reče Bravo osmehnuvši se. — Da li se prihvatate da ga izvršite? Napominjem da niste obavezni! Samo kažite.

Bensonove potpetice zvecknuše.

— Prihvatam zadatak, ser! — raportira on.

— Zadatak prihvaćen! — objavi Bravo. — Major Mark će vam dati sva potrebna obaveštenja. Reći će vam i to kojim snagama raspolažemo, Mark, ja mislim da mi povedemo ceo bataljon.

Mark klimnu glavom.

Bravo ponovo pogleda Bensona.

— Onda, ostaje vam da se pokažete, vojskovođo! — reče on veselo. — Od ovog trenutka oslobođeni ste svih dužnosti ovde u tvrđavi. Samo za vreme inspekcije morate nam biti na raspolaganju. A, dvadeset i četiri časa posle toga imaćete u svojim rukama ceo bataljon spreman za izvršenje zadatka.

Stariji oficiri se isceriše.

Benson se nije zbunio. Pozdravio je energično. Njegove uši bile su crvene.

— Razumem, ser! — odjeknu njegov odlučan glas. Zatim je seo na svoje mesto.

Ubrzo posle toga oficiri su ustali. Zauzeli su stav mirno i posle pozdrava krenuli prema vratima.

Bravo i Mark su ostali sami.

Pukovnik je seo za pisaći sto, a major Mark se naslonio na jednu stolicu.

— Ta prokleta inspekcija mi se uopšte ne dopada — frknu Mark ljutito.

Mladi pukovnik Bravo nije mogao da izdrži da se ne nasmeje.

— Ali, dragi Mark — reče on blago — pa mi ne treba ni malo da se bojimo ostalih tvrđava. Oni nam nisu dorasli ni u kom pogledu. Ja sam sasvim siguran da ćemo mi, kao i svake godine dosad, biti i najbolji jahači i najbolji strelci. Eto, sigurno si video rezultate gađanja, zar ne?

Mark ga je pogledao namrštena lica.

— Siguran sam da si čuo sve te priče koje kruže unaoko-

lo, Bravo. Naša tvrđava je stvarno izvanredna. Ali, misliš li ti da će tom prokletom lešinaru biti uopšte važni naši rezultati gađanja? Cinjenica je da mi nemamo mnogo posla i više skoro da i nema šta da branimo. Prošli su oni dani kad smo progonili crvenokošce. Može se desiti da stigne naređenje da se naša tvrđava ukida, čim taj general podnese izveštaj.

— Zaboravljaš to da je ovde kod nas bio predsednik grada Juke Kolmen. Tu već imamo nešto u svojim rukama. Uostalom, priča se da su ti banditi Indijanci.

Mark se uhvatio za trbuh i počeo glasno da se smeje.

— Ama šta ti tu meni pričaš, Bravo? Pa, ti sam ne veruješ u te bajke.

— Ah, ostavi to sada Mark. Ja ću pozvati Kolmena na oproštajnu večeru u čast generala. Prethodno ću tog predsednika grada dobro pripremiti tako da će on u prisustvu generala celo veče da priča o crvenokošcima. Ti pomozi mladom Bensonu da dobro pripremi plan naše operacije. Prvom prilikom koja nam se ukaže pokazaćemo ga generalu i zamoliti ga da nam kaže šta misli o njemu. Ja sam siguran da će jedan takav štabski pacov nasesti tom triku, sigurno. Za njega će Fort Juka postati jako važna. Uvericemo ga da nemamo nekih svojih ideja i zato ga molimo da nam kaže šta on misli kako da se izvrši ceo manevar. Verujem da će biti oduševljen, a možda će poželeti da i sam ostane ovde i lično komanduje operacijom.

— I šta onda ako tamo gore u Hualapai brdima udarimo glavom o kamenje. Bravo?

— Zar ti uvek moraš nešto da zameriš, momče? — reče Bravo i osmehnu se. — Dobro ti je poznato da je grad pun naseljenika kao u vreme kada su bežali ispred Asesina i Navara. Znači, ti ljudi beže pred tom đavolskom bandom kako bi sačuvali živu glavu. Ako sve objasnimo generalu, on će sigurno prihvatiti naše mišljenje da je ova tvrđava u Fort Juki i te kako važna za Arizonu.

— Ako ti tako kažeš onda se ja slažem, Bravo.

— Poslaćeš jednog od mlađih oficira kod predsednika grada Kolmena, Mark. Neka mu javi da pripremamo operaciju o kojoj smo s njim razgovarali i da ga pozivamo na večeru koju priređujemo u čast generala. O pojedinostima operacije razgovaraćemo posle večere.

Mark nabra obrve i pogleda mladog pukovnika zamišljeno.

— Da li si stvarno nanjušio neku krupnu divljač?

— Meni se čini da se odnekud širi smrad — osmehnu se pukovnik. — I evc. ima već sat vremena kako nikako ne mogu da se oslobodim pomisli da ćemo s tim đavolskim nitkovima imati grdne muke.

Bravo u to vreme nije mogao da zna da je bio u pravu.

III

Zapadnjak se podiže. U ušima mu je još uvek zujalo. Opipao je rukom svoje čelo. Krv se lenila za njegove prste. Napregao je sve snage da se seti šta se pre toga dogodilo. Pogledao je najpre pored sebe.

Pa, zar tu nije ležao general? Da, bio je tu! Ali, sto mu gromova, pa sada ga više nema.

Šejn se osvrnuo na sve strane.

Svuda unaokolo ležali su upucani vojnici u plavim uniformama.

Samo to je shvatio. Ništa više.

Sav očajan pritisnuo je šake na slepoočnicu. Njegov pogled bio je sada prikovan za generalova kola.

Ali, šta je to sada? Pa ta slika se jednom već nalazila pred njegovim očima.

Još nečeg se setio. Pored kočija koje je izrešetano „gatling” tada je stajala neka žena. Unaokolo su trčali ljudi.

Sada je bio siguran. To su bili belci. Revolveraši!

Zatim je Zapadnjak izgubio ravnotežu i zario lice u pesak.

Međutim, imao je još toliko snage da kao kroz maglu pogleda tu ženu.

Imala je istaknute, bujne grudi i izgledalo je kao da nije bele rase. Boja njene kože bila je bakarna.

Setio se još i toga da je zatim u njegovoj glavi nastao mrak. Jer, nešto ga je žestoko tresnulo po glavi.

Zapadnjaku još i sada nije bilo jasno da li je to bila olovna kugla, ili pak udarac kundaka puške u glavu.

Visoki čovek podigao je glavu.

Sijalo je sunce.

Kočije su još uvek bile tu. Raskomadane. Ali, od žene i revolveraša nije bilo ni traga ni glasa.

Zapadnjak je polako krenuo prema ostacima kočija.

Tamo na steni je stajao „gatling”. Ali, sada ga više nije bilo.

Njegov pogled zaustavio se na plavoj uniformi čoveka koji je ležao pored kola.

Bio je to mladi poručnik. Zeleni oficir koji je imao iskustvo samo u štabu. Ništa više. Poslali su ga ovamo direktno u pakao, a nisu mu rekli koliko je taj pakao crn i šta se u njemu sve kuva. Međutim, sigurno je da i ljudi koji su mu naredili da jaše ovamo s generalom nisu verovatno ni sami znali šta ih ovde čeka.

Bio je mrtav. Rafal „gatlinga” ga je pokosio. Jedva se mogao i prepoznati. Jedino po epoletama i uskim ramenima.

Šejn je ustao.

Još jednom je protrljao čelo i setio se svega.

Teturao se pored kolone palih vojnika. Mogao je i da ih prebroji. Primetio je da osim konja nedostaje i generalovo telo. Šta li se to moglo dogoditi s tim starim čovekom koji se hvalio da zna sve tajne ovog sveta?

— Gde li se, zaboga, nalazi sada taj hombre?

Prisilio je samog sebe da još malo razmisli.

Jedinica je krenula iz Kemp Lovela. Tri nedelje Zapadnjak je putovao, rame uz rame s generalom. Poslednji put stari vojnik je izvršio smotru eskadrona u Preskotu.

Visoki čovek pogledao je u nebeske visine. Osvrnuo se unaokolo.

Ono što mu je u daljini zaklanjalo vidik mora da su bre-

govi Grum-planine. Tamo negde u daljini iza njih nalazi se tvrđava sa vojnicima i grad Juka.

Osmehnuo se kad je pomislio kako će se pukovnik Bravo iznenaditi kad se budu sreli. Mnoge vode su protekle rekama otkako se nisu videli!

— Samo, šta se dogodilo s generalom? Da ga nije pokosio rafal iz „gatlinga”? A, možda je taj stari lisac uspeo da pobegne? Ipak, to je bilo skoro nemoguće!

U svakom slučaju banditi nisu bili crvenokošci.

Visoki čovek još jednom opipa svoj revolver.

Sve je u najboljem redu. „Kolt” se nalazi tamo gde je i ranije stajao.

Šejn se popeo na stenu odakle je pre toga štektao đavolski „gatling”. Pokušao je da otkrije tragove. Međutim, nije ih bilo.

Šejn je zatim bolje zagledao tlo.

Oštro Zapadnjakovo oko je primetilo da se radi, uglavnom, o tome da su banditi pokušali da pokriju udubljenja koja su za sobom ostavljala kola.

Nema nikakve sumnje. Krenuli su prema severoistoku.

Zapadnjak se još jednom osvrnuo na sve strane.

Nigde ni traga ni glasa od nekog živog konja.

Da li da krene na put pešice? To je bila jedna od mogućnosti, ali jako loša.

Mogao je da se vrati u Preskot, ili da se uputi u Juku!

Preskot je, doduše, bio bliži. Ali, izgubiće dragoceno vreme.

Zapadnjak se dugo kolebao. Samom sebi je ličio na onog neodlučnog magarca koji je stajao između dva plasta sena i nikako nije mogao da se odluči sa koga najpre da počne da jede. A, za celo to vreme je gladovao.

Juka ga je neodoljivo privlačila. I to ne samo tvrđava gde se nalaze vojnici i njegovi prijatelji. Usta su mu bila suva i pri samoj pomisli na grad. Devojke u Lizinom burdelju će vrištati od sreće i štipati ga kad se pojavi. Koliko je samo vremena prošlo otkako nije zagrlio Mariju! Ili. Tamaru!

Međutim, najkraći put vodio je u Preskot.

Samo da mu je tu neki konj! Makar i neka raga.

Ti đavolski opasni nitkovi koji su upucali vojnike otišli su prema severoistoku?

U tom pravcu nalaze se mnogi rančevi, a i naselja.

— Možda ću imati sreće i nabaviti sebi konja — reče Šejn glasno.

Odlučio je ipak da krene za tragovima kola koji su negde bili vidljivi, a negde nisu.

Šejn je koračao dalje sve dok se nije smrklo i dok se nije pobojao da će izgubiti tragove.

Odabrao je jedno udubljenje u zemlji i pretražio tlo unao-kolo da nema zvečarki.

Zatim je legao i zaspao.

Sunčevi zraci su ga probudili.

Bio je gladan i žedan. Ali je bio zadovoljan što je pritisak u njegovoj glavi oslabio. Najzad!

Visoki čovek je ustao. Stresao je prašinu sa svojih stvari i nastavio put.

Kola su otišla prema severu. Tragovi točkova vodili su prema Big Sendi River kanjonu.

Ovaj predeo je Zapadnjaku bio dobro poznat. Tu negde pored Big Sendija nalaze se naselja, salaši i rančevi.

Bio je gladan kao vuk. Ali, u toku dana još više ga je morila žed.

Šejn je znao gde se nalaze izvori pitke vode. Ali, oni su sada bili daleko od njega. Pešice bi jedva uspeo da stigne do njih.

Zato se i obradovao kada je ispred sebe ugledao neku kuću.

Najpre se pojavio krov koji je tamo negde prema severu odbijao sunčeve zrake, okružen gustim zelenilom.

Visoki čovek odmah promeni pravac kretanja. Možda će ovde moći da nabavi konja?

Bio je to neki mali posed. Nije se nigde mogla videti obrađena površina, a nije bilo ni goveda. Šta to može biti? Od čega žive ti ljudi ovde?

On je najpre prišao bunaru.

Čekrk je škripao. Ali, u kući se ništa nije pomaklo.

Zapadnjak skide šešir s glave.

Nagnuo je vedro sa vodom i usuo u svoje grlo okrepljujuću tečnost. A zatim je preostalu vodu prosuo sebi na glavu.

Stavio je vedro na ivicu bunara. Sa šeširom u ruci okrenuo se prema kući.

— Hej, susede! — doviknu on.

Niko se nije pojavio.

Prišao je kući i počeo redom da kuca na svaki prozor. A zatim je stao ispred vrata i udario rukom o drvo.

Sačekao je izvesno vreme pre nego što je pritisnuo kvaku.

Trošna drvena vrata su bila otvorena.

Zapadnjak kroči preko praga.

— Halo! — viknu on.

Niko se nije javljao.

Visoki čovek je zatim oprezno prošao kroz sve prostorije.

Kuća je bila napuštena, ali ipak nije bila prazna!

Tu je bilo kukuruza, brašna, šećera i soli, a pronašao je i dve posude sa pasuljem.

Posle dugog traženja našao je i komad slanine.

Uneo je drva unutra i naložio vatru, a zatim pogledao šta se nalazi u štali.

Ništa! Nigde nema konja, nema mazgi.

Namrštena lica vratio se nazad u kuću i prišao šporetu.

Spremio je sebi jelo od namirnica koje je pronašao i sa apetitom ga pojeo.

Odjednom se začuo topot konjskih kopita. I to u neposrednoj blizini kuće. Zapadnjak nije mogao da vidi jahača.

Verovatno ga je ovamo privukao dim iz odžaka! Ili je on možda sa ovog poseda i živi tu u kući?

Konjanik je sjahao i Šejn je tek tada primetio da to nije muškarac, već žena. Bio je siguran da je jednom već video. U snu, ili kad se za trenutak probudio iz nesvesti? Svejedno, to mora da je ona.

Hombre, kakva lepotica!

Dok je ona prilazila vratima Zapadnjak pogleda kroz prozor. Ipak, bila je sama.

Tada se već pojavila na vratima.

— Halo! — osmehnu se Šejn.

Stala je i posmatrala ga pažljivo. Iz njenih očiju nije mogao da vidi da li je i ona njega prepoznala.

— Ali, ovo nije vaš dom — reče ona. — U svakom slučaju ja vas nikad ovde nisam videla.

Bila je to visoka, kršna žena. Vitka i neobično privlačna. Na sebi je imala crne pantalone od kože usko pripijene uz telo i visoke čizme. Prema crtama lica moglo se naslutiti da u njenim žilama ima i indijanske krvi. Kao katran crna kosa bila je pozadi povezana, a šešir svetle boje stajao je pravo kao sveća.

— Nije ovo moje — reče Zapadnjak i isceri se. — A sigurno ni vaše. Ja sam eto samo dozvolio sebi da se ovde malo raskomotim. Da li, možda, znate gde se nalaze ti ljudi?

Odmahnula je glavom.

— Ko ste vi? — upita ona. — I, odakle ste došli ovamo?

— Na to pitanje moći ću da odgovorim tek onda kad se budem prebacio onamo preko u Meksiko.

Gledala ga je ispitivački

— Jeste li vi neko ko je nešto skrivio?

— Zato me i raduje što vi niste šerif, madam. Čini mi se da vam je sada jasno šta sam hteo da kažem.

— Putujete pešice?

— Da!

— Zašto?

Zapadnjak se osmehnu.

— Vi prokleta mnogo pitate, madam. Dozvolite mi da i ja vama postavim jedno pitanje. Zar se ne bojite da ću vam uzeti konja?

— Ne!

— To znači da niste sami, zar ne?

Ona je ćutala.

— Imam mnogo para kod sebe, madam. Da li mogu da kupim konja od vas?

— Novac kod sebe! Pa, vi ste sigurno opljačkali neku banku?

— Niste pogodili. Nije bila banka već samo obična kasa u dućanu. I, jedini hombra osim mene u prodavnici bio je šerif.

— Baš on lično?

— Nisam sasvim siguran — isceri se Zapadnjak. — Otpozadi se to ne vidi. Eh, kakva šteta!

— A, gde se to dogodilo? — upita ona radoznalo.

— Grad Juka!

— Koliko dugo ste već ovde?

— Šta vi, u stvari, želite da saznate? — upita visoki čovek skoro ljutito. — Ne podnosim ljude koji stalno samo vitaju!

— Tražim grupu ljudi koja prolazi ovim predelom. Troja kola.

— Zaprege sa šest konja?

Ona potvrdno klimnu glavom.

— Juče su krenuli prema Big Sendiju. madam. Zašto odmah niste pitali šta želite da saznate?

— Hvala vam — reče ona i krenu prema vratima.

Nešto u njenom pogledu ga je opomenulo. Osetio je opasnost. Ova đavolski opasna žena ga je prepoznala. Isto kao i on nju.

Odjednom je osetio da je ne sme pustiti da ode, mada mu nije bilo jasno, zašto?

Izvadio je „kolt“ iz futrole.

— Niste mi rekli svoje ime, madam!

Stala je na vratima i okrenula se.

Napolju je odjeknuo topot konjskih kopita. Jahači su se približavali.

Bilo ih je šest. Revolveraši! Mračni tipovi koji su neobično jako ličili na one koje je video pored kolone upucanih vojnika kada je za trenutak došao k svesti.

Bio je dovoljan jedan jedini dugačak korak i on se već našao pored nje.

Uhvatio je i privukao sebi.

— Ne ide tako, devojčice! — reče on.

Branila se. Ali, samo malo.

Zapadnjak je čvrsto stegao i opipao da li ima oružja. Njena puška nalazila se ispod sedla konja. Revolver ili nož nije imala.

Kada su jahači zaustavili svoje konje, Zapadnjak je gurnuo nogom vrata i podigao ženu na prag.

— Kaži tim ljudima da se udalje! — naredi on oštro.

Jahači su zbunjeno pogledali jedan u drugog kad su ugledali Šejna i ženu.

— On je! — ciknu ona.

— Pusti tu ženu! — viknu jedan revolveraš.

Bio je to neki visok vitak čovek obučen u sivo gradsko odelo. Šejnu je palo u oči njegovo mršavo, blede lice. Izgledalo je kao da je dugo bio bolestan.

— Neću je pustiti! — viknu Zapadnjak. — Odložite oružje, ili ću je ubiti!

— A, posle toga? — upita blede.

— Meni je svejedno! — odvrati Šejn. — Do mene možete dospeti samo preko njenog leša. A sada, povucite se dovoljno daleko nazad!

Ljudi razmeniše poglede. Ipak, najzad je blede čovek okrenuo svoga konja i ostali su mu se pridružili. Njihovi ljutiti pogledi prostrelili su Šejna.

Napustili su imanje i otkasali prema zapadu. Koliko su se udaljili, Zapadnjak nije mogao da vidi. To proketo žbunje sužavalo je pogled.

— Sada možete da me pustite! — ciknu ona.

Njene lepe oči sevale su divlje.

— Zašto ste napali kolonu?

Njen pogled je bio bezizrazan.

— Nedostaje mi general, madam. Šta to treba da znači?

Ona je i dalje ćutala.

Međutim, Zapadnjak je primetio neke tragove straha u

njenim očima. Ali, zašto? Pa, tu negde u blizini su osmorica njenih revolveraša!

— Odjahaćemo u Preskot! — huknu Zapadnjak. — Grupa je brojala dvadeset i osam ljudi. Tamo je čekaju vešala.

— Još nismo u Preskotu!

— Stići ćemo jako brzo! — reče on oštro i povuče je prema njenom snažnom konju.

— Penji se! — naredi Šejn.

— Ti stvarno imaš hrabrosti da se usudiš na jedan takav korak? — upita ona kao da ne veruje u ono što je čula.

— Pre nego što me upucate. Hajde, penji se!

Uzjahala je i on se vinuo u sedlo iza nje.

Osvrnuo se da vidi gde se nalaze njeni ljudi. Nije video nikog. Ali, verovatno će ih brzo ugledati.

Poterao je konja prema istoku.

Nije se udaljio ni celu milju od napuštene kuće kad se tamo pojavise revolveraši. Krenuli su u poteru za njima.

— Ako ne budu držali rastojanje od nas moraću, na žalost, da ti razmrskam lobanju! — reče Zapadnjak. — Najbolje je da im mahneš da stanu. Ja sam jedan jako nervozan tip i ova stvarčica može sama od sebe da opali.

Držao je pištolj ispred njenog lica.

Zaustavio je konja i okrenuo ga na drugu stranu. Jahači su odmah povukli uzde svojih konja i stali.

Šejn je sačekao. Ali, žena se nije ni pomakla.

Hladna cev revolvera naslonila se na njenu glavu. Tek tada je ona podigla ruku i dala znak jahačima da se udalie.

Zapadnjak se isceri i potera konja dalje. Jahači nisu krenuli za njima.

Birao je pregledno zemljište kako bi stalno mogao da motri na jahače.

Tek kada se od njih udaljio tri milje oni su krenuli u poteru za njim.

Ali, on je na to i računao.

IV

Pukovnik Bravo je osećao kako krv polako nestaje sa njegovog lica.

Major Mark prekrsti ruke.

— To ipak ne može biti istina, Laslove! — reče on zbunjeno.

— Kažeš sređeni do poslednjeg čoveka? — režao je ljutito Bravo. — Ali, ko je to mogao učiniti? Crvenokošci?

— Oni sigurno nisu — odgovori Laslov odlučno.

Posle pola dana jahanja stigli su do poprišta borbe.

— Svakako to nisu bili ni bandolerosi, jer vojnici su ležali sa kompletnom opremom na sebi — nastavi Laslov. — Tu je bilo i njihovo oružje. Sudeći prema ranama, ljudi su bili obasuti đavolski opasnom vatrom iz „gatlinga”. I to je svakako bio neki najnoviji model.

— A među mrtvim ljudima niste našli generala?

Laslov odmahnu glavom.

— Pažljivo smo pregledali svakog od njih — odgovori on.

— Među njima nije bilo nijednog višeg oficira, sem jednog mladog poručnika. Ostalo su bili obični vojnici.

Bravo i Mark podigoše obrve i pogledaše jedan u drugoga. Pukovnik lupi pesnicom o sto.

— I tako nešto se dogodilo baš ovde u oblasti koju kontroliše naša tvrđava! — viknu on ljutito.

— Sigurno su ih napali crvenokošci — tvrdio je Mark. — Drukčije to ne može da se objasni. I, ja vama kažem da su oni uhvatili generala. Najkasnije sutra ujutru pojaviće se ovde ispred tvrđave i saopštiće nam svoje uslove za njegovo oslobođenje.

Bravo zabrinuto klimnu glavom.

— Šta ti ljudi hoće od nas? — upita Mark. — Da li ti misliš da su oni uhvatili generala da bi armiju držali u šahu? U tom slučaju general će morati da umre. Koliko smo samo ljudi poslednjih deset godina izgubili ovde u borbama s Indijancima! Da li bi armija predala njima celu tvrđavu samo zato što su Apači zarobili jednu patrolu i generala? Pa, to je ipak smešno!

— Ti nitkovi verovatno od armije neće zahtevati ništa — reče Laslov. — Možda žele da traže nešto od generalove porodice. Verovatno u tom grmu leži zec.

— General je iz Vašingtona! — viknu Mark. — Ne znamo ni njegovo ime. Ili, možda imamo više podataka o njemu, osim onoga da će tvrđavu pregledati general sa četiri zvezdice.

Pogledao je u jednog, a zatim u drugog.

— Pa, šta kažete? — upita on posle izvesne pauze.

— Niste otkrili nikakve tragove, Laslove? — upita Bravo.

— Nismo! — odmahnu glavom vitki major. — Veruj mi da smo dobro pročešljali predeo. Uostalom, ti poznaješ ljude iz mog eskadrona.

— To, ili bolje rečeno, ta činjenica je za mene ubedljiv razlog za pretpostavku da su tu bili crvenokošci — reče Mark. — Samo oni mogu tako da zametnu tragove.

— I beli ljudi uče tu veštinu! — promrmlja Bravo.

Ustao je i prišao karti. Majori su krenuli za njim.

Pukovnik kucnu kažiprstom po mestu gde su bila označena Hualapai brda.

— Otvori fioku, Mark! — naredi on. — Ne možemo čekati mladog Bensona. Moramo odmah nešto preduzeti.

— Sa celim bataljonom? — upita Mark zbunjeno. — Ali, ti ne možeš ostaviti tvrđavu otvorenih vrata kao prazan ambar. Postoji mogućnost da su to bili Indijanci i da žele nešto od nas.

— Samo polako — odvrati Bravo oštro. — Najpre će izjahati dva polueskadrona. Izviđanje do samog planinskog masiva kako bi dobili neophodne podatke koji su nam potrebni da tim kučkinim sinovima dobro isprašimo tur. A onda će oni sami sebi oprati uši. Mi ćemo im dati sapun. Naredba se odnosi na Alfa-eskadron. Ja ću lično preuzeti komandu nad dve grupe, a drugu polovinu eskadrona neka vodi Binder.

— Mi moramo odmah zatim poslati i jedan drugi eskadron kao podršku — predloži Mark. — Ti kučkini sinovi vero-

vatno imaju u svojim rukama generala, a tu je možda i najmanje jedan „gatling”.

Bravo odmahnu glavom.

— Nećete imati nikakvog obzira prema generalu. I „gatling” nam ne sme biti prepreka. Već je palo dvadeset i osam ljudi — reče pukovnik i pokaza rukom na gomilu znakova za raspoznavanje. — Ako želimo da se domognemo „gatlinga” onda će možda život izgubiti još koji vojnik.

— Ali, general sa četiri zvezdice ne nosi znak za raspoznavanje — primeti Laslov.

— Onda je to njegova lična tragedija — viknu Bravo. — Nijedan general ne može očekivati da će armija izgubiti svoj obraz da bi spasla njegov život.

Bravo je upoznao komandire eskadrona sa situacijom.

Mark i komandiri eskadrona stadoše mirno.

Bravo otpozdravi.

— Hvala, džentlmeni! A sada, izdajte potrebna naređenja!

— Razumemo, ser! — odvratiliše oficiri i požuriše prema vratima.

— Ordonanse! — uzviknu Bravo.

Jedan konjanik uđe unutra i stade mirno.

— Konjanik Fild stoji vam na raspolaganju, ser!

— Naredite da se osedla moj konj, Filde i postarajte se o mojoj putnoj torbi.

Vojnik je pozdravio, ponovio naređenje i istrčao iz prostorije.

Bravo je pripočao pojas za sablju, stavio vojnički šešir na glavu i navukao rukavice na ruke.

Sa glavnog tornja odjednom je odjeknuo znak opasnosti granične konjice Sjedinjenih Država iznad široke ravnice.

Pukovnik Bravo pogleda na sat na zidu. Nije prošlo ni deset minuta, a ljudi Alfa-eskadrona su se već postrojavali na pozivnom mestu.

Bravo se zadovoljno smeškao. Njegov bataljon je bio odlično uvežban i u sve te ljude tamo napolju može se imati bezgranično poverenje. U mnogim pohodima protiv Indijanaca oni su dokazali svoje sposobnosti.

Bila je to dobra jedinica koju je on vodio. I, bio je ponosan na to.

Pukovnik Bravo, komandant Fort Juke već više godina, bio je plav čovek, visok i snažan. On je bio najmlađi pukovnik u graničnoj konjici Sjedinjenih Država. Postao je jedna legendarna ličnost u ovom rodu armije.

Takvih oficira nema mnogo u armijama sveta.

Pretpostavljeni su ga cenili, ali su više voleli kad ode negoli kad im dođe, jer je on bio okupiran time da se u armiji moraju izvršiti neke promene.

Oficiri istog ranga su mu zavideli na sreći koja ga je pratila u karijeri. Kao da je rođen za oficira konjice snalazio se i u najtežim prilikama, u bitkama je uvek jahao napred. Njegovi ljudi vraćali su se ovenčani slavam iz svakog pohoda. Vojnici koje je on vodio su ga voleli. I to ne samo zato što je on oficir koji može da povede svoju jedinicu u sam crni pakao,

već što je bio sposoban da ih iz tog pakla i izvuče. I, razume se, on je pri tom jahao napred.

Ceo garnizon je posmatrao odlazak eskadrona.

V

Zapadnjak zaustavi konja.

Kliznuo je iz sedla i pomogao ženi da sjaše. Miris njene kose dobro je do njegovog nosa i njemu se skoro zavrtele u glavi. Bila je tako nežna.

Visoki čovek nije mogao da odvoji pogled od njenih bujnih grudi.

Zaista je bilo jako toplo. Ali, Šejn nije bio sasvim siguran da je crnokosa lepotica baš zbog toga otkopčala svoju bluzu. Od onoga što je ugledao Zapadnjaku se zavrtele u glavi.

Nije odoleo. Stavio je svoju ruku na njeno bedro.

— Ti si jedna luda glava, visoki! — reče ona nežno.

— Jesam — složi se Šejn. Umesto da ovu ženu zavodničkih oblina odvede pred sudiju koji će je poslati na vešala, osetio je neodoljivu želju da s njom legne na zeleni tepih trave.

Ostala je blizu njega i nije imala ništa protiv što se njegova ruka tako nežno naslonila na njen kuk.

Trava je bila visoka skoro do kolena, a već satima nije bilo ni traga ni glasa od progonilaca.

— Dobićemo za generala pola miliona — osmehnu se ona.

— I, ti valjda ne misliš ozbiljno da nam pokvariš taj posao!

Pomilovala ga je po licu.

Šejn je ćutao.

— Još si mlad — nastavi ona. — Zar stvarno želiš da tako rano kreneš na put bez povratka?

Visoki čovek se nasmeja. Zagrlio je ženu i poljubio je.

— Evo, ovde u rukama imam sve adute.

Uhvatio je njene obnažene grudi.

Usne su joj gorele i njen dah je požudno zapahnuo njegovu lice.

— Dopadaš mi se, ti visoki čoveče — dahtala je ona.

On je osetio njenu ruku na svojim grudima.

— Živ mi ipak možeš pružiti mnogo više, dragi! — šaputala je ona.

Bile su to zavodničke reči, kao zov frule u smiraj noći. On je to dobro znao. Vrata pakla kao da se otvaraju pred njim.

Tu je jednostavno moralo doći do eksplozije!

Smrtravalo se.

Kakva je to samo bila žena! Kao da nikad nije htela da se odvoji od njega. Ali, on je slutio da ona želi da ga zaludi i učini ga poslušnim. Ipak, možda je i preterao. Izgledao je da je bila luda za njim, i to je htela da mu dokaže.

Ona je bila anđeo! U svakom slučaju Šejn je verovao da se nalazi na nebu i ni na kraj pameti mu nije palo da u svojim rukama drži anđela smrti. A i kako bi se toga setio kod ovakvog izliva ljubavi i strasti.

Zaspali su zagrljeni. Ponoć je već davno bila prošla.

Privukao je sebi.

— Ostanimo jedno pored drugog — mrmljao je on pospano.

— Zar ti to želiš?

Pogledao joj je u oči. Osmehnuo se i poljubio je.

— Kuda zeis da jašemo? — upita Sejn.

— Srećna sam, dragi! — uveravala ga je ona.

Poljubila ga je još jednom i brzo ustala.

I Zapadnjak se podigao. Oseđao je konja.

— Dobićemo milion za generala — reče on. — Od koga? Od armije?

— Od ljudi u Vašingtonu! — odvrati ona brzo.

Sejn je posmatrao i činio se.

— Ne verujem da ta chipina sa četiri zvezdica ima toliko novca! — mrmljao je Zapadnjak.

— Njegova porodica poseduje veliko bogatstvo. Ja mislim da se radi o jednoj fabrici lokomotiva i dve željezničke linije. Njegova braća su umela tako da sada sve to pripada njemu. Poneki potomci mogu samo da sanjaju o tom velikom nasledstvu.

— Otkud ti to sve znaš?

— Ti njega ne poznaješ? — upita ona izbegavajući odgovor.

— Može biti da ga ja poznajem. Ali, zar ti meni ne veruješ? Možda je bolje da jašem sam dalje.

Prišla mu je brzo i zagrlila ga.

— Za generala je jako zainteresovan Lindon Dik Graner. Da li ti to ime nešto znači? — upita ona.

— Ništa!

— E pa, onda se nemoj ljutiti.

Pomilovala ga je po licu. On je završio sa sedlanjem.

— Da li ti pripadaš porodici tog generala i nadaš se nasledstvu? — upita visoki čovek. — Mislim, po kojoj liniji?

— Koješta! S time nemamo nikakve veze. Mi ćemo predati generala Lindonu Graneru, dobićemo od njega milion i time je za nas gotova cela priča.

Poterao je konja nazad!

Sunce je stajalo u zenitu kad su naišli na onu osmoricu jahača koji su bili izgubili njegove tragove i bespomoćno stajali kao zalutale ovce. Ljudima su oči skoro iskočile iz glava kad su ugledali ženu i Šejna.

Bledi je izašao nekoliko koraka napred i sačekao da mu se približe. Iscerio se pakosno.

— Tereza! — doviknu on kad je Zapadnjak zaustavio konja.

— Sada je Šejn naš — reče lepotica i osmehnu se. — Ili, bolje rečeno, moj je!

Kako bi rado Zapadnjak pogledao njene oči, ali sedeo je iza nje, a lice bledog čoveka bilo je bezizrazno i nije mogao ništa iz njega da zaključii.

— To je odluka za koju samo ti odgovaraš, Tereza! — reče on. Pogledao je Zapadnjaka u oči i podigao šešir u znak pozdrava. — Ja sam Riki — nastavi on posle izvesnog vremena. Okrenuo se nazad i prišao ostalim ljudima.

Tereza potera konja. Stali su ispred grupe i ona je predstavila ljude.

Svaki od njih dodirnuo je kratko svoj šešir, pogleda upere-
na u Sejna.

— Uzjašite! — naredi Riki.

Opet je Tereza bila ta koja je prva poterala konja.

Ljudi su krenuli za njom. Ali su jahali pozadi. Samo je Ri-
ki kaskao na svom konju pored nje.

— Da li jašemo pravo...? — upita on i pokaza rukom
prema severu.

Tereza samo potvrdno klimnu glavom.

Zapadnjak se krišom isceri. Ovaj čovek mu nije verovao.

— Onda, da konji ne dangube! — doviknu Riki i potera
brže svog mrkova. Šejn je takođe pritegao mamuze i stalno je
bio pored njega.

Jahali su na sever sve dok sunce nije zašlo.

Pao je mrak. Stali su. Ovde će svakako prenoćiti.

— Kuda mi to idemo? — upita Zapadnjak Terezu dok joj
je pomagao da sjaše.

— Jašemo prema Hualapai brdima — odgovori ona. Pošla
je prema ljudima dok je Zapadnjak skidao sedlo sa konja.

Tereza se osmehnula pre nego što je zaspala i poslala mu
poljubac rukom.

Bilo je to poslednje što je od nje video.

Zapadnjak se probudio kad su se lupeži bacili na njega.

Vatra je gorela.

Opsovao je. Kako to da se nije probudio!

Naravno da se borio. Stalno je dovikivao Terezu. Ali ona
i jedan čovek koji se zvao Mek, nisu više bili u kampu. Pri-
metio je to kad su ga momci oborili na zemlju.

Riki mu posle izvesnog vremena priđe. Trljao je ruke.

— Prokleti pasji sine! — viknu on. — Hajde, Šejne, hoću da
čujem istinu! Napolje sa zecom iz grma! Kao prvo, ko si ti?
A drugo, zašto si se nalazio u pratnji generala?

— Ja sam skaut! — odgovori Šejni. — Izviđač u armiji.
Ali, šta ovo sve treba sada da znači? Gde je Tereza? Hoću da
razgovaram s njom.

Riki ga tresnu po licu. Šejn riknu bolno. Sve se zavrtele
oko njega. Ali, samo za kratko vreme.

— Nemoj da lažeš! — frknu beli čovek. — Nas su opo-
menuli da je neko opasno kopile poslato iz Vašingtona u Arizo-
nu. Meni se čini da si to ti. Mi smo dugo posmatrali grupu
vojnika koja je pratila generala. Ali, da jedan general tako du-
go razgovara sa skautom, to ja nikad nisam video. Uostalom, i
ja sam služio u armiji i znam mnoge stvari. Tvoj pretpostav-
ljeni je trebalo da bude poručnik, a ti si mu stalno davao
upustva.

— To su bili saveti koji su se odnosili na put kojim smo
se kretali — tvrdio je Šejn.

Nitkov ga još jednom udari. Jače nego ranije. Ali, ovog
puta Zapadnjak je to očekivao.

— Govori istinu, ili ćemo te obesiti, Šejne! — viknu Riki
ljutito. — Okrenućemo ti glavu dole i zagnjuriti je u plamen!

Zapadnjak razvuče lice. Pitao se ko je ove bandite oba-
vestio o svemu. Možda taj Lindon Graner? Đavo bi ga znao ko
bi mogao biti taj nitkov. U svakom slučaju Rikijeva pretpo-

stavka je bila tačna. Njega je u Arizonu poslala Sedma brigada da stane na rep bandi koja je terorizirala doseljenike i rančere između Fort Juke i Preskota.

Kada je preuzeo taj zadatak Šejn se obradovao. Videće ponovo pukovnika Brava i oficire u Fort Juki, a takođe i devojke u Lizinom burdeltu u gradu Juka. Ni momci iz Sedme brigade niti armijska komanda u Kemp Lovelu nisu znali da je general sa četiri zvezdice odveden u nepoznatom pravcu. General je znao kakav je zadatak dobio Šejn i zamolio ga da ga prati do Fort Juke.

Ti banditi su mislili da je otkrivena njihova namera da odvedu generala i da je on zato iz Vašingtona poveo jednog čoveka sa sobom.

A sada se uvalio u gadan sos. Nasamarila ga je ta otrovna lepotica! Ali, da li je mogao to da joj uzme za zlo? Uostalom, on se i nadao da će preko nje dospeti do bande. I to mu je i uspeo. Ali, ne tako kako je on to pretpostavljao.

— Hajde, izbljuj već jednom istinu, Šejne! — ciknu Riki. — Ako ti je život mao, onaj moraš propevati. Već dvaput smo pomislili da si gotov, pošto si užasno krvario na glavi. Međutim, ovog puta ćemo obaviti posao do kraja. To nam sigurno možeš verovati.

— Ja sam već godinama u službi u Kemp Lovelu kao armijski skaut — reče Šejn. Bio sam jedno vreme na odmoru. Moj prvi zadatak posle toga bio je da pratim taj transport. Trebalo je da provedem grupu kroz celu Arizonu, jer dobro poznajem sve puteve. Eto, to je istina. Više nemam šta da kažem.

— A, zašto si hteo da odvedeš Terezu u Preskot?

— Ona me je iznenadila pojavivši se na tom imanju, a kasnije i vi. Sta bi ti uradio na mom mestu?

— Mi smo se još jednom vratili do transporta da uzmemo generalove stvari i da ostavimo lažne tragove. Tada smo primetili da tebe nema. Tvoji tragovi odveli su nas do ovog imanja. Ali, najzad si nam pao šaka. Otvaraj usta! Kaži konačno istinu.

— Rekao sam sve što sam imao. Sada želim da razgovaram sa Terezom. Nas dvoje smo se sporazumeli i sada smo na istoj strani. Zašto onda tako grubo postupate sa mnom? Ja nisam protiv vas. Moja je namera bila da se priključim vama. Pogotovu kad sam čuo od Tereze koliku gomilu novaca vi dobijate. Moja plata iznosi trideset bednih dolara. I to još mesečno.

— Tereza je ubeđena da si ti taj čovek iz Vašingtona. Ona mi je naredila da te nateram da propevaš, pa makar ti zbog toga morali i džigericu da izvadimo napolje. Razumeš. To su bile njene reči. Je li tako, Pako?

— U dlaku tačno! — potvrdi jedan čovek. — I, s tim treba već jednom i da počnemo, Riki. Prokleti pas laže i čuti kao zaliven. Gubimo mnogo vremena s njim. Najpre smo morali da sačekamo dok ne odspava, a sada oklevamo kako bi on najzad jednom već uvideo da drugog izbora nema. Moramo mu pomoći da to jednom već shvati, Riki.

Riki koraknu u stranu.

— Vaš je, ljudi! — grmnu on.

Banditi navališe na Šejna.

Ispravili su ga i počeli da dobuju svojim snažnim pesnicama po njegovom telu.

— Dubre! — viknu Riki besno i udari nogom ponovo u njegova rebra. — Hej, Sejne!

— Biće potrebno još dosta vremena da taj pasji sin smogne snage da odgovori! — rečao je Fako.

— Napunimo ga olovom, Riki — predložio je neki drugi bandit. — Moramo krenuti dalje.

— To prokleta kopile ne može tako jednostavno i brzo da ode sa ovog sveta — čuo je Zapadnjak odgovor. — Osim toga, Tereza želi po svaku cenu da sazna da li je on taj prokleti pasji sin iz Vašingtona, ili nije.

Izvesno vreme se ništa nije čulo, a zatim je odjeknuo Rikijev prodoran glas.

— Sedlajte konje — viknu on. — Ponećemo ga sa sobom.

VI

Pukovnik Bravo, loše raspoložen, osvrnuo se unaokolo. U ovoj beskrajnoj pustoj oblasti njegova osećanja su se brzo menjala. Dok je u tvrđavi bio zabrinut da u prostranim daljinama Hualapaia može upasti u neku gadnu zamku, to mu je sada izgledalo neverovatno. Čak i taj đavolski „gatling” ga više nije brinuo. Ovde izgleda nema čak ni lisica.

Da li će ipak imati posla sa crvenokošcima?

Poručnik spusti pogled sa očiju.

— Javljam pokorno, da ništa nisam primetio, pukovniče! — reče on i zauze stav mirno.

Bravo je imao spreman odgovor, ali je ipak odustao od toga da mladom momku saopšti svoje mišljenje. Uskoro će i sam uvideti da treba da se odrekne tih praznih fraza koje je naučio u Vest Pointu.

— Naredniče Kasidi! — viknu Bravo.

Dok se okrenuo, prema njemu je već hitao vojnik. Zauzeo je stav mirno.

— Narednik Kasidi na raspolaganju, ser! — pozdravi on.

Bravo se isceri. Kao neki išibani pas tu se već bio privukao blizu i narednik O'Tul.

Kasidi i O'Tul su bili stari, iskusni ratnici, nerazdvojni još iz regrutskih dana. Kad sretnete jednog, bilo je prosto nemoguće da onaj drugi nije tu negde blizu. Obojica su bili odlični vojnici, junaci u mnogim bitkama protiv crvenokožaca, poverljivi i čestitog srca.

Kako je samo mogao to da zaboravi.

Bravo mahnu rukom O'Tulu i on im brzo priđe. Prosto se ukopao pored svoga drugara Kasidija.

— Ser! — pozdravi on besprekorno.

Bravo prekrsti ruke na leđima. Pokretom glave dao im je znak da krenu za njim.

Pošao je nekoliko koraka u stranu i stao. Okrenuo se zatim prema planinskom masivu i podigao pogled.

Dva narednika stadoše pored njega i pogledaše u istom pravcu.

Bravo ispruži desnu ruku ispred sebe i podiže palac uvis. Narednici učiniše to isto.

— Palac iznad klisure i palac desno — crvena visoravan! Dvojica narednika zatvoriše najpre desno, a zatim levo oko.

— Visoravan uočena, ser! — promrmljaše istovremeno obojica.

Bravo spusti ruku. Narednici stadoše mirno.

— Tamo gore na toj zaravni sam ja jednom već bio — obavesti Bravo stare vojnike. Osmehnu se. — Otad su prošle sigurno već četiri godine. Sećam se da sam onda odande mogao da zavirim u samo srce Hualapaia. Kladim se da se otad ništa nije izmenilo. Do sutra ujutru trebalo bi da se dospe tamo.

Dvojica narednika se isceriše.

— Mi smo takođe bili s vama tamo gore, ser! — reče Kasidi. — Major Mark i poručnik Brent su takođe bili s nama.

Bravo se osmehnu zadovoljno. Tada nije tako dobro poznavao svoje ljude kao sada. Pružio je pogled Kasidiju.

— Onda nećete mnogo lomiti svoje kosti da bi pronašli put do visoravni, momci! — reče Bravo. — Do podne se možete popeti. A onda ću čuti od vas šta ste primetili.

Obojica pozdraviše. O'Tul ponovi naređenje.

Bravo je dugo pogledom pratio borce. Sve dok nisu nestali u daljini obavijeni večernjim sumrakom. Zatim se vratio u bivak i pozvao Bensona.

— Ovo ovde je klanac orlova, jer tamo gore ima još tih ptica, Bensone. Napišite obaveštenje tvrđavi i saopštite majoru Marku naš položaj, tako da eventualno može da koordinira akciju.

Poručnik pozdravi.

— Razumem, ser! Napisati obaveštenje tvrđavi...

Bravo odmahnu rukom i prekiđe njegovu bujicu reči.

Benson je seo na sedlo i otvorio svoju oficirsku torbu sa kartama i priborom. Izvadio je blok za saopštenje i olovku.

Pukovnik pozva čoveka koji se brinuo o kavezu sa golubovima pismošama.

— Donesite jednu kukavicu, naredniče!

Pet minuta kasnije golub pismoša je prhnuo i vinuo se u vazduh, praćen radoznalim pogledima konajnika, a zatim poleteo prema jugozapadu.

Noć se polako spuštala. Bravo zatraži od ordonansa da mu donese ogrtač. Prebacio ga je preko ramena.

Odabrao je jedan kamen i seo na njega.

Još pre nego što je sunce stiglo do zenita vratili su se Kasidi i O'Tul.

Bravo ustade i skide ogrtač. Pošao im je u susret. Već prema izrazima njihovih lica poznao je kakvu mu vest donose.

Obojica stadoše mirno ispred njega.

— Otkrili smo ih, pukovniče! — saopšti O'Tul. — Jedan logor na kraju klanca orlova. Tamo se nalaze i troja pokrivena kola. Sa tragovima njihovih točkova ukrstili smo se u kanjonu Big Sendi Rivera. To svakako moraju biti ta kola, bar sudeći prema broju konja.

Bravo se okrete. Iza njega su stajali Benson i dvojica njegovih najbližih saradnika Alfa-eskadrona.

— Poručniče! — promrmlja Bravo uzbuđeno. — Jašemo u klanac orlova. Pošaljite jahače kod Bindera i Fendera. Neka nam se priključe. Usiljenim maršom! Poslati goluba pismonošu bataljonu. Javite da se Čarli-eskadron neizostavno mora naći u oblasti operacije. Javite im još jednom naš položaj. Polueskadron, u čizme i na konje! Sprema za pokret!

U podne su stigli do one velike krivine klanca. Jedna nagnuta stena bacala je senku i tu je bila prijatna hladovina.

Bravo naredi kratak odmor da se konji ne bi premorili.

Ali, već posle pola časa polueskadron je krenuo dalje.

Zašli su dublje u Hualapai brda i popeli se na veću visinu. Sunce se već uveliko nagnulo prema zapadu. Približavali su se kraju klanca.

Bravo je prekinuo usiljeni marš. Predao je komandu polueskadrona Bensonu i mahnio Kasidiju i O'Tulu sa kojima je poterao konje napred da izvidi položaj.

Kada je klanac počeo da se širi njih trojica su sjahali i krenuli dalje pešice.

Narednici su nosili „karabine” u rukama. Bravo je prebacio kaiš dogleda oko vrata.

Kretali su se jedan iza drugoga pored zida visoke stene, ali su koristili i svaki kamen koji im se našao na putu kao zaklon.

Uprkos svemu tome, bili su otkriveni.

Odjednom su prasnuli pucnji kao znak uzbune.

Stražari su sedeli tamo negde gore na stenama.

Bravo i narednici se sagnuše.

— Iznenadenje, pukovniče! — reče O'Tul. — Ove kučkine sinove nismo mogli videti sa one visoravni.

— Ostanite u zaklonu i štitite me vatrom! — prošaputa Bravo i pođe pognut napred sam da bi bar jednom pogledao u dolinu.

Ali, nije mogao da odmakne daleko. Jedan „gatling” počeo je da bljuje vatru i praska. Snop udari negde iznad pukovnikove glave u stranu stene.

Bravo se prisebno bacio na tlo. Iznad njega je grmelo i zviždalo. Neverovatnom brzinom smenjivali su se udarci metaka iznad njega, a kamenje, komadi drveta i zemlja zasipali su njegovu glavu.

Pogledao je natrag. Kasidi i O'Tul ležali su takođe na zemlji.

Mahnio im je rukom da se povuku. I on je puzio nazad.

Ponovo zagrmje „gatling” i zrna fijuknuše kroz vazduh. Izgleda da je nišandžija ciljao u dvojicu narednika. Uz zaglušujući prasak udariše meci samo koji jard više u stenu iznad glava dvojice konjanika. Prašina je obavila narednike.

Bravo skoči i baci se iza sledeće stene čiji je vrh već sledećeg trenutka bio obasut ubitačnom vatrom. Odbijena zrna i komadi stena leteli su oko pukovnikove glave. On je legao ponovo na zemlju i rukama pokušao da zaštiti glavu.

Kasidi je potrčao natrag pored stene.

O'Tul je čučnuo pored jednog kamena visine čoveka. Naslonio je kundak „karabina” na rame. Oružje je sevalo i pras-

kalo. Ali, snažna vatra i dobovanje iz „gatlinga” nadjačali su prasak pucnjeva iz karabina.

Bravo savi noge. Podigao se munjevito i skočio u zaklon kod O'Tula. Bacio se na tlo pored njega. Iza njega su praštali pucnji neverovatnom brzinom jedan za drugim. Oblaci prašine podigli su se tamo gde je „gatling” sejao svoje smrtonosne hlice.

— Ti kučkini sinovi gospodare celim klancem „gatlingom” — huktao je narednik. — Pre nego što uklonimo tu gadnu stvarčicu odande ne možemo dalje.

Bravo oprezno podiže glavu. „Gatling” je za trenutak bio zanemeo. Opasna sprava nalazila se sto jardi iznad tla klanca, dobro maskirana na jednoj zaravni, okružena kamenim bedomom, tako da nijedan od nitkova koji nijme rukuju, nije mogao biti pogođen odozdo, osim ako se lakomisleno nagne iza bedema.

— Uhvatićemo te bandite odozgo — reče Bravo. — Ali, prvo se moramo povući nazad. Hajde, krenite!

O'Tul skoči. Istog trenutka počelo je da dobuje automatsko oružje.

Narednik je trčao u cik-cak liniji kao zec, sagnuvši se što je više mogao. Zrna su zujala oko njegovih ušiju i nogu kao da ih je sam đavo upućivao prema njemu. Ipak, uspeo je nepovređen da umakne sa vidnog polja strelca iz „gatlinga” i bacio se na zemlju pored svog drugara Kasidija.

Nastala je tišina.

Sada je na redu bio Bravo. Strelac tamo gore znao je da sada mora naići treći čovek.

Kasidi i O'Tul se oprezno pojaviše pored zaklona. Karabini su bili naslonjeni na njihova ramena.

Bravo zateže mišiće. Kada su prasnuli pucnji iz oružja dvojice narednika skočio je i potrčao.

„Gatling” je odmah počeo da štekće i Bravo je čuo kako je snop prozviždao iznad njegove glave. Bacio se na zemlju, prevrnuo se jednom i našao se u zaklonu.

Kasidi i O'Tul ga zgrabiše. Povukli su ga brzo natrag.

Za to vreme meci su kao kakve otrovne burgije bušili tlo i bacali kamenje i zemlju tamo gde se pukovnik samo trenutak ranije nalazio.

Kasidi opsova i podiže preteći pesnicu.

— Vrtićemo se mi! — viknu on besno.

— Zašto se uzbuđuješ? — upita O'Tul i isceri se. — Taj prokleti pasji sin tamo gore utrošio je bar po sto metaka na svakog od nas. Je li pogodio? Ha! Tako loš strelac nije iz vremena kad sam ja bio kaplar. Ali, ja ću ga lično zgrabiti za vrat.

Otrčali su do konja, vinuli se u sedla i poterali ih u susret polueskadronu.

Poručnik ih je primetio i naredio da se stane.

— Spremite bivak! — naredi Bravo. — Pošaljite jednog jahača prema Čarli-eskadronu. poručniče! Neka major opkoli Hualapai brda sa juga i maršira istočnom stranom sve dok ne stigne do izlaza iz te kotline tamo preko. Pismena poruka sa

skicom položaja! Pomenite „gatling”. Mislim da imaju samo jedan.

Benson ponovi naredbu i dok je on pisao saopštenje i viši narednik komandovao polueskadronu da sjaše, Bravo je uporno posmatrao kamenu stranu klanca. I, najzad je izgleda našao ono što je tražio.

— Pet dobrovoljaca za jednu udarnu grupu koju ću ja lično voditi! — reče on i spusti dogled.

Kasidi i O'Tul su već bili spremni i stadoše odmah ispred pukovnika. Benson, koji je još uvek pisao obaveštenje, ustao je brzo. Ceo polueskadron je prišao, na čelu sa višim narednikom.

Bravo se osmehnu i odabra još tri čoveka koji su stajali na levom krilu. Time je grupa bila kompletna.

— Naredite da se izda hrana, viši naredniče! — reče Bravo. — Krećemo za pola sata.

Nastalo je komešanje. Tri minuta kasnije krenuo je jahač sa obaveštenjem.

Bravo pogleda u Kasidija i O'Tula. O'Tul je držao vojnički šešir u rukama. Bio je pun patrona. Sedeli su iza piramide pušaka. Pukovnik im je prišao. Jednim letimičnim pokretom ruke im je dao znak da sede i dalje, kad su hteli da ustanu.

— Bomba, ser! — objasni Kasidi cereći se. — Iznad „gatlinga” su stene jako strme. Ako ne možemo da mu se približimo, bacićemo tom kućkinom sinu ovu stvar na glavu.

Bravo je izvesno vreme ćutao.

— U redu! — reče on zatim i okrete se na drugu stranu.

Topot kopita odjeknuo je u klancu. To se približavao kapetan Binder sa drugom polovinom eskadrona.

Bravo sasluša njegov raport i objasni mu ukratko situaciju. Rekao mu je i to da ima nameru da sa jednom udarnom grupom krene u napad na bandite.

— Pokušaću da se dokopam „gatlinga” — objasni on kapetanu.

— Misliš li da je to dobro što ti lično vodiš tu grupu, Bravo?

— Hoću samog sebe da proverim, da li sam još uvek sposoban da izvedem tako nešto. Ti ćeš preuzeti komandu dok se ja ne vratim. Imaš li još nešto da pitaš?

— Čuvaj se da ne slomiš vrat u tim gudurama! — reče Binder i nasmeja se.

— A, zar se ranije nismo ovde u Hualapaima pentrali kao kakvi majmuni. Takva veština se ipak ne može zaboraviti. Sve ipak zavisi od tog prokletog „gatlinga”. Ako ga se ne dokopamo, propali smo. Nema potrebe da ljude bacamo u vatru, Bindere! I to protiv tih ništarija! Zar da zbog šake bandita jurišamo protiv tog opasnog „gatlinga”? Do đavola, ne! Ne želim da žrtvujem nijednog jedinog čoveka za tu đavolsku napravu. I to je moje naređenje. Prema njemu se morate i vi ravnati. U otvoren napad se protiv tog oružja ne može krenuti. Stegli bi zube i povukli bi se. Da nismo kukavice dokazali smo stotinu puta. Ovde moramo postupiti mudro. Nije potrebno da se bataljon upušta u jednu takvu avanturu. Je li naređenje jasno?

Binder zauze stav mirno.

— Razumem, ser!

Bravo mu pruži ruku.

— Kapetane, uzdam se u vas! — reče on.

Pozdravili su se vojnički.

Alfa-eskadron je otpratio pogledom šestoricu ljudi koji su se udaljavali.

VII

Šejn je čuo „gatling” kako štekće. Nije bilo nikakve sumnje šta to treba da znači. Bilo je sigurno da banditi ne vežbaju gađajući metu. To je značilo da se tu negde u blizini nalazi neka jedinica iz Fort Juke.

On je ležao vezan u jednoj pećini. U međuvremenu je pao mrak.

Celo vreme dok je bio sam pokušavao je da se nekako oslobodi veza. Kaiševi su mu sekli kožu i jako su ga bolela sva ta mesta gde su se stvorile rane.

To je bio jedini rezultat njegovih očajnih pokušaja da se oslobodi veza.

Odjednom su se začuli koraci. Laki, mekani.

A, zatim se na ulazu u pećinu pojavila i senka.

Odmah mu je bilo jasno da je to ona. Tereza!

— Jesi li budan, Šejne? — čuo je on zatim njen glas.

— Pokvareno ženo! — viknu on. — Prekršila si zadatu reč!

Prišla mu je polako bliže. Tlo je krekalo pod njenim čizmama.

— Ko si ti, Šejne? — upita ona blago. — Kaži već jednom. Mi to moramo saznati.

— Već sam sve rekao Rikiju — odgovori Zapadnjak.

— Ti nisi stalno bio u Kemp Lovelu. Seine. To je laž. Mi smo te videli kad si tamo stigao. Naši ljudi su to приметili.

— Bio sam na odmoru. Posetio sam svoju ženu i decu. Šta je tu neobično?

Ona je izvesno vreme ćutala.

— Oženjen si? — upita ona zatim.

Bila je iznenađena.

— Jesi li me to pitala ranije? — isceri se on.

— Predaćemo te Graneru — reče ona. — On će odlučiti šta će se dogoditi s tobom. U svakom slučaju, ti predstavliaš opasnost za njega ako si ti ono kopile iz Vašingtona. A mi svi mislimo da jesi. Za njega je iako važno da sazna šta oni iz Vašingtona misle o njemu.

— Jesu li vaši ljudi videli da ja dolazim iz Vašingtona? — upita on ljutito. — Pa, to je stvarno neslana šala. Stigao sam kočijama iz Galupa u Kemp Lovel.

— Galup! Nju Meksiko?

— Da — slagao je Zapadnjak. — Ja sam se tamo oženio s jednom Meksikankom. Još pre šest godina.

Zašto je to tako pogodilo. Ponovo je dugo ćutala.

— Meksikanka! — reče ona tiho. — Je li jako lepa?

— Meni jeste! — odgovori Šejn.

— Pred tobom je jedno daleko putovanje — reče ona osorno i pođe iz pećine napolje. — Žalim tvoju ženu i decu.

Udaljila se brzo.

Ubrzo posle toga čuo je ponovo korake.

Bilo ih je šest. Vodili su konje za sobom.

Jedan od njih kresnu šibicu u pećini. Četiri čoveka uhvatili su Šejna za ruke i noge, podigli ga uvis i izneli ga napolje. Skinuli su mu veze sa nogu i popeli ga na jednog konja. Išli su klancem prema brdu.

Kada je zora zarudila Hualapai su se već bili iza njihovih leđa. Sada su se već nalazili u kanjonu Sendi Rivera.

Tu su stali. U kanjonu Big Sendi Rivera bilo je još mračno.

Momci i Tereza su sjahali i pobrinuli se o konjima.

Na red je došao i mrkov koga je jahao Šejn.

Dva čoveka odvezaše noge Zapadnjaku. Pomogli su mu da sjaše i odveli ga u stranu.

Visoki čovek je izvesno vreme razmišljao da li da još malo pričekaja, pa tek onda da pokuša da se oslobodi. Imaće priliku da sazna ko je ta ajkula Lindon Dik Graner. Ali, kad to bude saznao, verovatno će za njega već biti suviše kasno i put u pakao bi mu tada bio svakako osiguran.

Jedna odlomljena stena nalazila se između kržljavih borova. Veza na rukama je sada bila jako labava, ali još uvek nije mogao da skine kaiš.

Polako i neprimetno pomerao se Zapadnjak pored stene. I, pronašao je jednu dosta oštru ivicu na kome je mogao da prekine kaiš.

Iznenadio se kad je to učinio jako brzo.

Svi ostali nalazili su se tamo dole pored vode gde su konji pili vodu.

Bio je to povoljan trenutak koji se morao iskoristiti. Svetla pruga na istoku bila je sada mnogo šira i iznad kanjona gore na nebu zvezde su već postale blede. Dan je najavljivao svoj dolazak. Nema više čekanja!

Stražar je stajao dva koraka od Zapadnjaka. Držao je „vinčesterku” kao kakvu motku u rukama i gledao tamo dole gde su se nalazili Tereza i njegovi drugari.

Šejn mu se neprimetno primakao, a zatim napao munjevito.

Istrgao je banditu pušku iz ruke i naslonio cev na njegovu slabinu.

Čovek je stajao kao ukopan. Usudio se jedino da okrene glavu.

— Samo jedna glasna reč, mućaćo, i ja pritiskam obarač. Milosti nema! — režao je Zapadnjak.

Prišao je banditu još bliže, izvukao njegov „kolt” i zadenuo ga za pojas, a zatim mu uzeo i teški lovački nož iz čizme.

— Ti si poludeo! — šaptao je bandit. — Oni će te upucati kao prerijskog zeca.

Zapadnjak udari „koltom”. Spustio je polako čoveka na zemlju i za trenutak ostao na istom mestu.

Tereza i ljudi su se veselo smejali tamo dole pored vode. Jedan od bandita odveo je prva dva konja u stranu.

To je bilo jako nepovoljno za njega. Bar u ovim lošim trenucima kada je svetlost nejednako sijala.

On je stajao nešto više gore i iza njegovih leđa nalazilo se blede noćno nebo dok su oni dole stajali u skoro potpunom mraku i ličili su na senke.

Zapadnjak se sagnuo. Uhvatio je onesvešćenog čoveka za kragu i počeo da se povlači s njim nazad.

Sagnuvši se što je više mogao požurio je on između zakr-
žljalih borova, vukući bandita sa sobom. Zatim ga je stavio na
svoja leđa i pohitao dalje.

Mrak ga je štitio.

Trčao je sada niz zadnji nagib brda, prošao kroz žbunje
koje mu je grebalo lice i ruke i dahtao prema kraju kanjona da
se tamo sakrije.

Čovek je bio težak. Posle velikih napora od putovanja Za-
padnjaku su kolena brzo počela da klecaju.

Tog trenutka začuo je uzvike. Dovikivanja i psovke odjek-
vali su zatalasanim predelom.

Njegovo bekstvo bilo je otkriveno!

Šejn je požurio dalje.

Odjeknuo je topot kopita kroz tamu koja se sve više pov-
lačila ispred novog dana.

Zapadnjak je stegao zube. Još oko dvesta jardi delilo ga
je od krševite strane kanjona. Ni tamo neće moći da sakrije
tragove i izgubi se u nepoznatom pravcu, ali bar će naći zak-
lon. Bio je naoružan izvanredno. Protiv nekoliko revolveraša i
jedne žene sigurno će moći da se bori i pruži im otpor.

Znoj je potocima curio niz njegovo lice. Trčao je koliko
su ga noge nosile. Ukoro će banditi otkriti njegove tragove.

VIII

Bravo je za trenutak visio ni na nebu ni na zemlji, dok
najzad nije našao oslonac za svoja stopala. Tiho i bez ikakvog
šuma klizio je on dalje. Ljudi koji su držali uže reagovali su
na svaki njegov trzaj i spuštali ga stopu po stopu naniže.

Na zaravni su se nalazila četvorica bandita. Trojica su još
spavali. Jedan je sedeo napred pored uređaja za rukovanje na
jednoj gomili sanduka sa municijom i pušio.

Veoma polako se Bravo spuštao naniže. Zategao je uže
dvaput uzastopce. Popuštajte uže, do đavola! pomisli on. Nje-
gov pogled bio je uperen u čoveka koji je pušio. Mogao je sva-
kog trenutka da se okrene, i eto nevolje.

Bravo je imao „kolt” napred u opasaču. ali bile su mu
potrebne obe ruke da se drži dok je lebdeo na užetu. Nijednog
trenutka nije ispuštao bandita iz vida, jer srebrna traka na is-
toku koja je postajala sve šira i šira, osvetljavala je direktno
pukovnikova leđa.

Ostala trojica bandita ležala su pored stene uvijeni u svo-
je ogrtače i ćebad. U sumraku su ličili na neke smotuljke.

Tada su njegove noge našle čvrst oslonac!

Stao je na zaravan, bacio uže sa sebe i sagnuo se. Njego-
va ruka počivala je na revolveru.

Tog trenutka okrenuo se bandit. Bravo je jasno video ka-
ko se ukočio, zatim se pribrao i ustao sa sanduka i bacio ci-

garetu koja je bila dopola popušena. Pikavac polete kao kakva sjajna kometa preko stene i nestade u provalliji.

Šta je to mogao videti bandit. Bravo se okrenu. Uže!

Vukli su ga naviše. Jasno je video njegov kraj kako nestaje prema nebu.

Tada je stražar krenuo prema njemu.

Zemlja je padala odozgo dole.

Bandit je zastao dva koraka iza „gatlinga” i Bravo je primetio kako se mašio revolvera.

Neobičan šum učinio je da je Bravo okrenuo glavu. To je dolazio već sledeći. Kasidi ili O'Tul?

Čovek je visio na užetu, naslanjajući stopala na stenu. Ludački brzo je klizio naniže.

Stražar se sagnuo. Bravo je sasvim jasno video njegov revolver čiju cev je uperio na čoveka koji se spuštao naniže.

Bravo se uspravi i kliznu pored stene napred.

Uspeo je u zadnjem trenutku da izbiје banditu revolver iz ruke.

Nitkov kriknu. Bravo se baci na njega i pritisnu svoj „kolt” na njegov potiljak.

Krik je probudio usnule bandite. Bravo je čuo kako gunđaju i pokušavaju da se rasane.

Njegov čovek se još nije bio spustio na zaravan.

— Dole glave ili će prasnuti! — viknu on ostrim glasom.
— Imam vas svu trojicu na nišanu!

Oni su za trenutak zastali.

Ali, čovek koga je oborio se branio. Udarao je rukama i pokušavao da ga zbacī sa sebe. Bravo je dobio jedan udarac u glavu tako da mu je vojnički šešir odleteo sa glave.

Bravo udari revolverom. Čovek se zatetura nazad. Bravo je pokušao da ga zadrži, ali bandit se preko ograde survao u dubinu.

Začuse su pucnji iz revolvera.

Bravo se okrete nazad.

Svoga čoveka više nije mogao da vidi. Samo je uže visilo labavo iznad zaravni. Uplašio se.

Bacio se napred divlje. Jedan bandit je krenuo nazad da bi dospeo do „gatlinga”. Bravo ga tresnu pesnicom po vilici.

Još dok se uspravljaο prasnuli su revolveri dvojice drugih bandita. Zrna prozviždaše pored njegovih ušiju.

Ali, tamo gde je uže visilo sevnu i prasnu takođe.

Bravo kleče na kolena i pritisnu obarač.

Pogođeni banditi pored stene se srušīše na tlo.

Bravo se uspravi. Cereći se prilazio mu je Kasidi.

— Jeste li ranjeni, naredniče? — upita Bravo.

— Ja nisam. Jedino je moj šešir dobio jednu rupu.

Bravo ga potapša po ramenu i povuče ga do „gatlinga”. Sledeći vojnik već je visio na užetu i spuštao se polako niz stenu. Bio je to jahač Krebs.

Poručnik mu je pomogao da stane na noge.

Konjanik je hteo da pozdravi, ali je zapeo za uže i umalo nije izgubio ravnotežu. Bravo ga privuče sebi.

— Zaboga, ser! — dahtao je Krebs uplašeno. — Mogao sam da se sunovratim u provalliju!

— Idite kod Kasidija i pripremite „gatling” za paljbu!

Krebs je krenuo pored stene. Pukovnik Bravo povukao je tri puta uže.

Odmah je prasnulo. Trideset stopa iznad njega. Bela signalna raketa poletela je prema sivom jutarnjem nebu.

Bio je to znak za Bindera. Ljudi su već stajali spremni. Topot kopita odjeknu kroz klanac i bio je sve glasniji i glasniji kako su se konji približavali.

Bravo pride „gatlingu”.

Kasidi je već bio okrenuo opasno automatsko oružje na drugu stranu. Dvanaest cevi sada je preteći bilo upereno prema dolini. Kola i šatori uzdizali su se tamo u tami noći koja je polako bledila.

Bilo je sve svetlije i svetlije. Između kola i šatora muvali su se ljudi.

Kada je Binder sa svojim ljudima projahao pored „gatlinga” i mahnuo, Kasidi pogleda upitno u pukovnika. Bravo mahnu kapetanu.

Bravo zatim podiže palac uvis i klimnu glavom prema naredniku, koji je odmah uputio prve metke u klanac.

Snop prohuja iznad šatora i kola i udari iza njih u stranu stene.

Binder je rasporedio svoj eskadron za napad onda kada je Fender projahao u dva reda sa svojim ljudima pored „gatlinga”.

Kasidi se sagnuo iza „gatlinga” i osmotrio preko mehanizma za gađanje, a zatim je pokrenuo ručicu za vatru.

Kola koja su stajala malo levo od ostalih izgleda kao da su eksplodirala pod udarcima kuršuma.

— Dovoljno! — uzviknu Bravo i podiže ruku. — Prepustite ostalo eskadronu. Vi štitite ulaz u klanac na drugoj strani. Ali, pucajte dosta visoko, naredniče!

— Razumem, ser! — odvrati Kasidi. Njegovo lice bilo je rumeno.

Bravo zviznu prodorno kad je ugledao očveka koji je iza Fenderovog eskadrona koračao polako i vodio konje za uzdu.

Jahač se odmah zaustavio. Pogledao je naviše i Bravo mu je dao znak da jaše pored stene i sačeka, jer je otkrio prolaz koji su banditi koristili.

Jedan za drugim na zaravni su se našli još O’Tul i Grej.

Bravo im naredi da ostanu pored „gatlinga”. On sam je počeo da silazi niz strminu preko krševitog kamenja. Mogao je da ide uspravno, ali je morao da se pridržava rukama.

Čuli su se uzvici i pucnji.

Eskadroni su prešli klanac galopom.

Banditi su se spremali za borbu. Jedna grupa od šest jahača pokušala je da beži. Ali, tada je zagrmio „gatling”.

Prašina se podiže na suprotnoj strani klanca i jahači povukoše uzde svojih konja i vratiše se natrag.

Kada je Bravo stigao do klanca i uzjahao svoga mrkova, trubači su već svirali zbor.

Bravo potera konja u galop.

Ispred kola izišao mu je u susret Binder.

— Zarobili smo ih, ser! — raportirao je vitki oficir kada

je Bravo sjahao s konja. — Dvadeset ljudi. Predali su se posle kratkog otpora.

— A, gde je general? — upita Bravo.

— Od njega nema ni traga ni galsa — reče Binder i odmahnu glavom.

Pukovnikovo lice se smračilo.

— Već sam ispitivao bandite — reče Binder. — Svi kažu da o njemu uopšte ništa nisu čuli.

Prišao je Fender i raportirao.

— U svakom slučaju, pukovniče, to su oni nitkovi o kojima smo dobili izveštaj i na koje se žalio predsednik grada Juke — rekao je on na kraju.

Zarobljeni banditi stajali su gusto zbijeni jedan uz drugog pored zida stene pod prismotrom velikog broja konjanika.

— Jeste li saznali ko im je vođa? — upita Bravo i pogleda na suprotnu stranu.

Fender odmahnu glavom.

Desna obrva pukovnika Brava podiže se uvis.

Krenuo je brzo prema banditima. Oficiri su pošli za njim.

Bez ijedne reči, stisnutih usana i sa rukama prekrštenim na leđima koračao je on pred bandita i zagledao svakog pojedinačno. Izgledali su svi potišteno. Ali, ipak ne svi.

Bravo mahnu rukom jednom upadljivo visokom, plavom čoveku koji je bio lepo obučen.

Bandit je izašao u stranu.

— Ime?

Čovek je ukočeno gledao u lice pukovnika.

— Ja mislim da ste vi vođa ovih ljudi — reče Bravo oštro. — I, ja sam odlučio da naredim, da prvo vas kao vođu upucaju moji momci. I to odmah ovde na ovom mestu. Taj „gatling” potiče iz arsenala armije. A vi i vaši ljudi, ne samo da ste se suprotstavili armiji Sjedinjenih Država, nego ste na jugu s tim „gatlingom” napali pratnju jednog generala i uništili celu jedinicu.

— Ima mnogo „gatlinga”, ser! — isceri se plavi džin pakosno.

— Narediću da vas odvedu u Juku. Tamo ima mnogo naseljenika i rančera koji su pobegli u taj grad pred vašim ljudima koji su ih terorisali i pretili im. Biće dovoljno da samo nekog od njih prepoznaju i svi će biti skraćeni za glavu.

— Mi se nalazimo na putu — odgovori plavi čovek mirno. — Jašemo u Kaliforniju. Mislili smo da ste Indijanci, jer crvenokošci tako napadaju, u osvit zore. Ja stvarno ne znam šta vi želite od nas!

Fender povuče pukovnika za rukav tako da su se pomerili u stranu.

— Uzalud je sve to, Bravo! — režao je Fender besno. — Ovim kučkinim sinovima se može doskočiti samo tako, ako im se dokaže svaka sitnica i svaki pucanj koji je odjeknuo iz njihovog oružja. Možda je jedini dokaz da pronađemo doseljenike koji će ih prepoznati.

— A, general? — upita Bravo.

Fender odmahnu glavom.

— Nema nikakvih dokaza da su ga oni oteli.

Bravo tiho opsova.

— Sa crvenokošcima to ide mnogo lakše — isceri se Fender. — Oni su svi crveni i tu ne treba nikakvih posebnih dokaza. A, ovo su banditi, a mi smo vojnici.

Imao je pravo. To je bilo sasvim jasno i pukovniku Bravu.

— Natrag među ostale! — naredi on plavom snažnom čoveku.

Bandit se isceri i vrati se među svoje drugare.

— Vežite ih! — naredi Bravo. — Svakog čoveka. I, ovi nitkovi biće pod našom najstrožijom stražom. Napravićemo bivak ovde, dok major Laslov ne stigne sa svojim eskadronom. Možda je najbolje da mu pošaljemo jednog jahača-glasnika u susret, tako da zna da može slobodno da se kreće.

Binder i Fender pozdraviše.

Bravo se okrete ljutito na drugu stranu.

Odlučio je da zatvori ovaj ološ u zgradama za zarobljenike u Fort Juki i da tamo čame sve dole dok se ne prikupe dokazi protiv njih. Ako se sada ti nitkovi drže tako čvrsto jedan drugog, onda je dosta teško saznati nešto od njih. Ali, kad budu uhapšeni, onda će bar neko od njih pokušati da se domogne slobode, time što će pokušati da izda ostale i kaže istinu.

Izdao je naređenje Binderu da se „gatling” spusti dole sa gnezda u steni.

Operacija je bila završena. Uspeli su u onome što su nameravali, ali Bravo nije bio zadovoljan.

Sudbina generala nikako mu nije izlazila iz glave.

Uhvatio ga je nemir i nestrpljivo je čekao da stigne Laslov. Nameravao je da odmah naredi povratak u Fort Juku. Jer, možda tamo ima nekih novih vesti.

IX

Šejn se povuče nazad. Jednog bandita je pogodio.

U ovom udubljenju u steni mogao se on još dugo održati. Sigurno ceo dan. Čak se nosio mišlju da li možda da napadne Terezu, Rikija i drugog čoveka.

Čovek, koji se pre sat vremena povratio iz nesvesti i ležao pored njega, zvao se Mek Sejer. Više od toga nije se moglo saznati od njega.

Zapadnjak ispruži vrat da vidi da li su se ostali banditi povukli nazad. Ali, to se jako teško moglo primetiti.

Šejn se okrete prema Mek Sejeru i podiže dva prsta desne ruke uvis.

— Ostala su još samo dvojica — reče on. — Tu je još i žena, ali nju ne računam za nekog ozbiljnog protivnika. Koliko ja poznajem sebe, mislim da oni neće moći da se ravnopravno bore sa mnom. Dakle, bitka je rešena, hombre. Ostaje mi još samo to da tebe odvedem u Preskot i posmatram te da ti stave omču oko vrata. Zato ti je bolje da što pre propevaš, momče! Dakle, gde ste nameravali da se sastanete sa tim Granerom i ko je, zaboga, taj čovek? Da nije neki rođak generala Morisona?

— Ja o tome ništa ne znam — odvrati Mek Sejer. On je

razvukao lice, prekrstio ruke na potiljku i zatvorio oči. — Još uvek me jako boli glava.

— Pričaš mi priču! — viknu Zapadnjak besno. — Ti svakako moraš znati kuda ste hteli da odjašete sa mnom!

— Tereza je jako smešna žena, ona nikad ne kaže sve. Tako je bilo i sada.

— A kuda su odveli generala, i zašto?

Čovek je buljio u Zapadnjaka.

— Ja to ne znam! Stvarno, ništa ne znam!

Šejn podiže „vinčesterku” uvis i uperi cev u grudi bandita. — Ako baš ništa ne znaš, onda si ti za mene samo jedan teret. Da te nisam imao na vratu ja bih već davno bio iza sedam brda i sedam dolina. Bez imalo rizika.

Čovek ga je posmatrao uporno. Nasmešio se. Ali, brzo je spustio obrve. Šejnov mračni pogled ga je presekao.

— Dakle, čuo si, hombre — reče Zapadnjak ledenim glasom. — Ja ću brojati do tri, a zatim pritiskam obarač. Budi pametan dok još nije kasno. Dakle?

— General je odmah odnesen sa mesta napada. Kuda...

— Da, kuda?

Mek Sejer ga je gledao uzdignutih obrva. Čutao je.

— Jedan! — viknu Šejn.

— To Tereza nije nikom rekla. Znam samo da generala treba da prebace do željezničke pruge. Ali, gde do pruge... To samo bog može znati!

— Razmisli malo i seti se!

— Kao prvo mesto naveden je Denver! Ali, to više nije naš posao. Mi treba da ga prebacimo samo do Denvera.

— Da li je Lindon Dik Graner tamo čekao?

— On sigurno nije. Nego njegovi ljudi!

— Vidim da od tebe neću imati mnogo koristi — ljutio se Šejn. — Sve se vrti u krug!

Mek Sejer ga je gledao razrogačenih očiju.

— Valjda ne nameravaš da me upucaš kao zeca?

— Moram najzad da dam petama vetar i iščeznem u vidu lastinog repa — objasni mu Zapadnjak hladno. — S tobom to nikad ne bih uspeo.

Repetirao je „vinčesterku” i oštro gledao u Meka Sejera.

— Oni tamo vrebaju — nastavi visoki čovek. — Tu je Tereza, tu su Riki i jedno drugo kopile. Moram biti brz kao vetar ako mi je život mio. Razumeš li?

— Rekao sam ti ono što znam, ali te molim da me ostaviš da živim.

— Pa, pokušaj da kažeš još nešto. Videćemo da li će to bilo čemu koristiti.

— Hteli su da te odvedu u Finiks — viknu Mek Sejer kreštavim glasom. — Tamo čeka Lindon Dik Graner da im isplati novac za generala.

Zapadnjak se cerio.

— Kakva zamisao! — uzviknu on. — Ne verujem u to. Glupost! U tom poslu ide se ipak mic po mic. Ovde novac, ovde roba. Ako se Lindon Dik Graner dokopa generala, onda vi nećete dobiti ni prebijene pare, niti bilo šta drugo.

— Nije tako! Graner čeka u Finiksu. I to zbog tebe. Želi da sazna koliko su mu ljudi u Vašingtonu ušli u trag.

— A, otkud bih ja to znao? — upita Zapadnjak smejući se.

— Pa, zar ti nisi taj čovek iz Vašingtona? — upita Mek Sejer začuđeno.

— U Vašingtonu nikad nisam bio! — tvrdio je Šejn. — Ja sam čovek iz Galupa!

Zapadnjak je nameravao da ga pusti da pobegne kud god noge nose i zato je lagao. Ako dospe do Tereze i ispriča šta mu je Zapadnjak rekao, možda će ta otrovna lepotica i poverovati.

Zapadnjak ustade i pogleda ponovo na suprotnu stranu.

Šiljci stena parali su nebo obasjani sunčevim zracima. Dole se između njih širilo meskito-žbunje. Ni najmanji povetarac nije njihao lišće na drveću.

— Ostani ovde i ne miči se dok ja ne umaknem! — naredi Zapadnjak strogo. — Ako se bar malo ranije pokreneš, dobićeš metak između očiju. Mislim da ti to nimalo neće prijati i zato, pamet u glavu, hombre!

Mek Sejer potvrdno klimnu glavom.

— Čekaću, ser! — reče on ponizno. Bio je zahvalan visokom čoveku što ga nije upucaao.

Zapadnjak kliznu iz otvora u steni. Pošao je oprezno dalje.

A onda je ugledao jednu od prilika koja se podiže na steni.

Zapadnjak se munjevito okrete na drugu stranu i ustade.

Neki neobičan zvuk ga je opomenuo.

Desetak koraka od njega stajao je Riki sa revolverima u obema rukama.

Oružja sevnuše i prasnuse. Plamenovi iz cevi liznuše čitavu stopu prema nebu.

Panterskim skokom bacio se Šejn iza stene na kojoj se pre nekoliko trenutaka nalazio Pako. Smrtonosni hici koje je uputio Riki odleteše u prazno.

Šejn je produžio skok prevrnuvši se još jednom. Trčao je dalje, uveren da je Riki krenuo u poteru za njim.

Bacio se na zemlju iza jednog povećeg kamena. Ostao je tako da leži i duboko disao.

Ako je Mek Sejer prikupio hrabrost i izašao iz otvora na steni Zapadnjak je protiv sebe ponovo imao dva protivnika. Ali, sada su oni bili prinuđeni da dođu, jer on se nalazio u blizini konja.

Podigao je glavu i osvrnuo se na sve strane. Gde se, do đavola, nalazi Tereza?

Ne samo ona, i jedan konj je nestao. Šejn opsova. Stavio je „vinčesterku” na levu podlakticu.

Onamo prekoputa s druge strane pojavi se neka senka na pesku pored stene. Riki ili Mek Sejer, ili pak obojica?

Bio je to ipak Riki, bleđi revolveraš. Imao je takvu kožu koja ni od vrelog sunca Arizone nije mogla da pocrni.

— Baci revolver! — grmnu Zapadnjak i skoči na noge.

Riki se munjevito okrete. Pucao je bez oklevanja. Ali, Zapadnjak je bolje ciljao.

Desetak koraka od Šejna zariše se Rikijeve kugle u pesak.

Riki se trže i za trenutak ostade u stojećem položaju. U njegovom pogledu ogledalo se iznenađenje. Bilo je nemoguće da nije čuo Zapadnjakovu opomenu.

Obema rukama bandit se uhvatio za srce. Krv je šikljala kroz njegove prste. Izgledalo je za trenutak da će krenuti na drugu stranu i jednostavno se udaljiti kao da se ništa nije dogodilo, ali onda je posrnuo i ispružio se na pesku koliko god je dug.

Raširenih nogu stajao je Zapadnjak uspravno sa „vinčesterkom” na kuku. Njegov pogled lutao je unaokolo.

— Mek, jesi li tu? — doviknu on oštrim glasom. — Ako jesi, onda se nemoj ni pojavljivati.

Oprezno je prišao konjima. Sada se stvarno uverio da jedna životinja nedostaje. I to baš Terezin konj. Znači, nije se prevorio.

Jednom rukom, oprezno motreći na sve strane, povezao je sve konje. Želeo je da ih povede sa sobom tako da Mek Sejer ne bude u prilici da onima tamo u kotlini tako brzo javi šta se ovde dogodilo u kanjonu.

Vinuo se u sedlo. Okrenuo je polako konja i poterao ga. Ostale životinje krenuše jedna po jedna za njim.

Tereza je odjahala prema jugu. U tom pravcu nalazio se Finiks. Verovatno se uputila tamo da bi opomenula tog Lindona Dika Granera. Njena prednost nije bila velika.

Poterao je konje brže. Ako ne izgubi Terezin trag mogao je da je ugleda mnogo ranije nego što ona uspe da stigne u Finiks.

Ako uspe da ščepa za gušu tog Lindona Dika Granara, on da će saznati i to gde se general nalazi.

Zapadnjak je povremeno zastajao i osvrtao se nazad.

Bio je prevorio dve milje kada je tamo pored stena primetio nekog čoveka. Mek Sejer!

Kada je sat kasnije izjahao iz kanjona ugledao je daleko na zapadu jedan eskadran konjanice. U dvostrukom redu jahali su prema severu.

Bez obzira koji je to eskadron on je sigurno iz Juke!

Zapadnjak promeni pravac.

Izvadio je „vinčesterku” iz sedla i opalio nekoliko metaka u vazduh.

Jedinica odmah stade. Konjanici uperiše poglede u njega.

Bio je to Čarli-eskadron iz Fort Juke koji je vodio major Laslov.

Major skoro nije mogao da poveruje svojim očima kad je u usamljenom jahaču prepoznao Šejna.

Naredio je konjanicima da stanu i sjahao.

— Otkud je za ime boga tebe vetar doneo ovamo, Šejne? — uzviknu mršavi major dok je koračao prema Zapadnjaku.

Šejn povuče uzde i skliznu iz sedla.

— A, odakle ti ovde sa tvojim ljudima? — upita visoki čovek umesto odgovora. — Mene već duže vremena tera vetar po ovim predelima.

Nasmejali su se grohotom i zagrlili se.

— Je li Bravo negde u blizini? — upita Šejn.

— Na puškomet odavde — odvrati Laslov. Nestao nam je jedan general. Jedna jako visoka zverka iz Vašingtona. Najavili su ga da će doći u inspekciju.

— Je li to general sa četiri zvezdice Morison? — upita Zapadnjak iznenađeno.

Major Laslov potvrdi.

— Ja sam mu ušao u trag — objasni Šejn. — Jedino me slavna konjica može odvratiti od toga da ga ne sledim. Da i ti ne tražiš generala? Trag vodi u Finiks. Vrlo je verovatno da se on već nalazi u Denveru.

Major Laslov se isceri umorno i potapša Šejna po ramenu.

— Skoro ceo bataljon je izjahao iz tvrđave — objasni on. — Bravo se sa dva eskadrona nalazi u Hualapai brdima. Dobio sam obaveštenje da je pronašao logor bandita i osvojio ga. Dvadeset zarobljenika. Ali, o generalu niko od njih ne zna ništa.

— Ti kućkini sinovi se samo pretvaraju — reče Šejn i osmehnu se. — Da li su generala držali zarobljenog u kampu, to mi nije poznato. Ali, znam da su svi ti ljudi učestvovali u napadu na generalovu pratnju.

— Da li je potrebno da ja pošaljem obaveštenje i krenem s tobom u Finiks? — upita Laslov.

— Vi niste tako brzo — odvrati Zapadnjak i pruži majoru ruku. — Osim toga, pojava plavih uniformi u velikom broju poplašila bi ptičice i one bi se razbežale na sve strane. Tako verovatno ne bismo ništa postigli. Pozdravi Brava od mene i kaži mu da sam se tog zadatka prihvatio samo da bih ponovo imao prilike da se nađem u Juki. Nekom drugom prilikom će mi to valjda već uspeti!

Vinuo se u sedlo konja i podigao uzde.

— Mnogo ratne sreće za sve vas! — reče Šejn.

Okrenuo je mrkova i dodirnuo rukom obod svoga šešira. Laslov se vinu u sedlo.

— Polazak! — viknu on i ispruži desnu ruku uvis.

Šejn se više nije mogao videti. Nestao je u daljini. Za njim je ostao još samo oblak prašine.

Čarli-eskadron nastavio je put dalje prema severu. Jahali su neposredno pored strana Hualapai masiva.

Stigli su do klanca. Major Laslov se još jednom okrenuo da vidi da li ima kakvih tragova od Šejna.

X

Zapadnjak povuče uzde konja. Sjahao je.

Šejn je terao mrkova odlučno napred.

Sumrak se širio iznad predela kojim je jahao. Uz poslednjij odsjaj dnevne svetlosti stigao je na jedno uzvišenje i još jednom pogledao nazad. Ali, više ništa nije moglo da se vidi.

Poterao je konja brzo napred. Mrkov je skakao preko stenja i žbunova. Jahao je celu noć.

Kada je zora najavila dolazak novog dana on je odjahao do jednog uzvišenja i tamo se odmarao dva sata. Hteo je da makar malo odmori mrkova.

Za sve to vreme motrio je da li će se negde pojaviti Tereza ili neki usamljeni jahač.

Ali, nigde se nije dizao ni najmanji veo prašine u daljini. Nigde ništa.

Poznavao je jako dobro ovaj predeo. Jahao je najkraćim putem. Možda je ona zalutala u nekom drugom pravcu?

Uskoro je uzjahao konja i pošao dalje.

U podne je stigao do jednog mesta gde se nalazio izvor vode i ponovo se odmorio.

Razgledao je dobro tlo, ali ništa nije ni izdaleka ukazivalo na to da je neko u poslednjih nekoliko sati bio ovde pored izvora.

Nastavio je da jaše dalje.

Ostavio je Preskot desno od sebe i kratko pre zalaska sunca naišao je na put koji vodi u Finiks.

Posle dve milje stigao je do prve stanice.

Dva putnika su već čekala.

Zapadnjak je smestio mrkova. Platilo je unapred tri dolara za njegovu hranu i rastao se od snažne životinje koja ga je tako brzo donela ovamo na svojim plećima.

Ubrzo posle toga stigla je kočija.

Dok su se menjali konji putnici su se popeli.

Zapadnjak se smestio što je bolje mogao. Pred njim je bila naporna vožnja. Ali, sada Tereza više nema nikakvih izgleda.

U deset časova ujutru kočija se zaustavila na stanici u Finiksu.

Ukočenih udova i kičme, Zapadnjak je sišao i protegao se. Krenuo je prema hotelu i prišao recepciji.

— Želite sobu? — upita portir.

Šejn se osmehnu.

— Svakako — odvrati on. — Šta bih drugo. Da sam poželeo da dobijem lokomotivu ne bih došao kod vas.

Bez ijedne reči portir mu je pružio knjigu gostiju hotela. Upisao je svoje ime. Uz put je pregledao letimično imena gostiju. Lindon Dik Graner nije se nalazio među upisanimima.

— Ja sam se dogovorio da se ovde nađem sa mister Granerom — reče Šejn kad je prelistao knjigu.

Portir mu pruži ključ. Odmahnuo je glavom.

— Žao mi je, ali ja ga ne poznajem — reče on.

— Nije ništa tako važno — objasnio je Zapadnjak i uputio se u svoju sobu. Razgledao je gnezdo gde će prenoćiti. Ostavio je svoje stvari i pušku. Zatim je izašao iz hotela.

Šerif Finiksa bio je neki visok mršav stari čovek, jedan od one vrste graničara koja je već davno izumrla.

— Čime mogu da vam pomognem, mladi čoveče? — upita on neljubazno.

Zapadnjak je vrteo glavom.

— Nešto malo si mi se izmenio stari moj Džile — reče Zapadnjak.

Stari čovek ustade. Osmeh je lebdeo na ivicama njegovih usana.

— Šejne! — uzviknu on. — Šta se moglo dogoditi s tobom, da te ja nisam poznao?

— Šta bi moglo da se dogodi! — viknu visoki čovek veselo. Pružio je ruku šerifu. — Ima preko sedam godina otkako se nismo videli. U tome je stvar, dragi moj.

— Tražim izvesnog Lindona Dika Granera, stari — nastavi Zapadnjak. — Da li mi u tome nešto možeš pomoći?

— Graner! — mrmljao je šerif, sipajući viski u čaše. — Eh, kad bih samo mogao da se setim gde sam to ime jednom već čuo!

— Lindon Dik Graner? — mrmljao je šerif i ispravljao bore na svom čelu. Njegov pogled je lutao negde u prazno. — Sto mu đavoljih koža, da taj čovek nije odavde iz Finiksa?

— Verovatno nije.

Šerif podiže glavu.

— A, kako izgleda?

— Ne znam — odvrati Šejn brzo. — Moguće je da je to neki čovek iz Vašingtona.

— To onako kažeš kao uzgred, zar ne? — smeškao se šerif. — Možda on tako povremeno navrati ovamo!

— Banditi su u blizini Grum brda napali pratnju generala Morisona i njega lično zarobili i odveli ga u nepoznatom pravcu — objasni mu Zapadnjak.

— Ti ćeš se smeјati, ali i tog generala ne poznajem i nikad za njega nisam čuo — prekide ga šerif. — Ali, sada mi je nešto palo na pamet. Mislim, to sa Granerom. Sahranili smo ga ovde pre nedelju dana. Odmah sam znao da su to neka neprijatna sećanja. Bio je mrtav čovek. Srčani udar. Džesmin Bilou Graner iz...

Šerif je prevrtao papire.

— Nije to on — prekide ga Šejn.

— Nije? — upita šerif i podiže pogled sa papira.

— Lindon Dik Graner! — reče Zapadnjak.

— Sve je više imena za kojima su raspisane poternice i koji se svuda traže — mrmljao je šerif. Zatvorio je svesku i bacio je u jedan ugao sobe. — A to đavolsko kopile je zgrabilo jednog generala? Šta bi, do đavola, to trebalo da znači? U pitanju je ucena, zar ne?

— General Morison je naslednik jednog ogromnog poseda tamo preko na istočnoj obali — objasni Zapadnjak. — Ja pretpostavljam da je taj Lindon Dik Graner samo neki posrednik u celom tom prijavom poslu. Banditi su napali pratnju generala. On, Lindon Dik Graner, je izgleda prihvatio generala i postarao se da on bude upućen dalje. U Denver, kako sam ja čuo. Ali, to ne mora biti tačno. I sada banditi, bolje rečeno je dan njihov čovek, treba da se sastanu sa Lindonom Dikom Granerom ovde da bi uzeli novac za svoju uslugu.

— Koliko?

— Jedan milion.

Šerif klimnu glavom. Zviznuo je glasno. A, zatim je ponovo pogledao u Šejna.

— Koliko sam ja mogao da zaključim. Šejne, ti ne znaš kako Graner izgleda, ali čini mi se da znaš ko je taj čovek koji će banditima odneti novac, zar ne?

— To je jedna žena!

— Žena? — iznenadi se šerif.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom i ispriča ukratko šerifu sve što je znao.

— Pa, to je onda sasvim jednostavno — reče stari čovek. — Pazićemo kada će ona doći ovamo i nećemo je ni trenutak izgubiti iz vida. To je dosta jednostavno.

— Ona sigurno pretpostavlja da se ja nalazim već ovde i verovatno je jako oprezna — reče Zapadnjak. — Najverovatnije će ona naći nekog drugog koji će stupiti u vezu s Granerom umesto nje.

— Milion dolara! — mrmljao je šerif. — Taj čovek mora da stanuje u hotelu. Pretražiću to gnezdo stenica od podruma do krova. Sigurno ću pronaći novac. Milion dolara je dosta veliki sanduk i pitam se da li bi jedna žena uopšte bila u stanju da ga nosi? Obavestiću svoje pomoćnike. To su ugursuzi koji znaju sve na ovom svetu. A, pogotovu njihovim budnim očima ne može promaći jedna žena!

Zapadnjak s uživanjem opisa zvezdonoscu kako izgleda Tereza i šerif ponovo zviznu kroz zube. Otegnuto i glasno.

— Takva jedna žena ne može promaći neprimećena — reče stari čovek i osmehnu se. — Jesi li odseo u hotelu?

— Da, šerife. U sobi prema ulici. Ali, ta opasna žena će sigurno saznati da sam ja ovde i dragocena ptičica će nam umaći ispred nosa. Zato mislim da je mnogo bolje da lepu golubicu sačekam negde u blizini Granera.

— Mislim da si ti pre nje stigao u grad, Šejne. Možda si došao i pre Granera. Da li ti je možda poznato kada treba da se sastanu?

— Ne!

— Ne dozvoli sebi da te uhvati panika, mladiću! — opomenu ga on. — Ja ću dati uputstva mojim mladićima, a i sam ću se osvrnuti unazad. Stranci ovde u gradu još uvek padaju u oči i mogu se dosta lako prepoznati.

XI

Zapadnjak je na recepciji hotela ugledao nekog visokog plavog čoveka u uniformi, pukovnika granične konjice Sjedinjenih Država. Je li moguće? Pa, to je Bravo!

Rukovali su se srdačno.

Zapadnjak mu ispriča ukratko šta se sve ovde dogodilo.

— Moram otići do pošte da pošaljem telegram višoj komandi u Vašingtonu — objasni Bravo. — Za mene je jako važno da najzad jednom već saznam ko je taj general.

— Ja ću ti reći, Bravo. To je general Morison!

— Ma šta mi kažeš Šejne? Stari Morison!

— Da! — odvrati Šejn. — Da li ga, možda, poznaješ bliže? Bravo se isceri.

— Čak jako dobro. Taj čovek potiče iz imućne porodice.

— To je tačno. Cela imovina pripada njemu — objasni Šejn.

— Možda bih ja mogao nešto da saznam o Graneru preko Vašingtona! — predloži Bravo.

Zapadnjak se kiselo nasmeja.

— Preko štaba? E. moj Bravo, dok mi od njih dobijemo

odgovor trava će toliko izrasti da će pokriti sve tragove. **Bo**lje je da izmisliš nešto drugo.

— Kada ćemo se ponovo videti?

— Koji je broj tvoje sobe?

— Deset.

— Komšije smo, Bravo. Ja sam u sobi broj devet. **Kucni** u zid kad budeš spreman.

Zapadnjak se uputi u svoju sobu.

Dugo je stajao pored prozora i posmatrao prolaznike. Bilo ih je dosta, i pešaka i onih na konjima i to u oba pravca ulice.

Graner! Kad bi bar znao kako izgleda taj davolski **lukav** čovek! Da li da pošalje telegram Sedmoj brigadi?

Opružio se na uzan krevet.

Ali, neko je kucao. Međutim, ne u zid kako je on očekivao nego na vratima.

— Ulazi! — doviknu Šejn. — Vrata su otključana.

Zapadnjak prosto nije mogao da poveruje svojim očima.

Na vratima se nije pojavio Bravo, već neka **neobično** lepa žena!

Tereza!

Stvarno, to je bila ona.

XII

Zapadnjak protrlja oči. Spustio je noge s kreveta i seo na njegovu ivicu. Šejnova desna ruka nehotice se naslonila na dršku revolvera.

Tereza je mirno ušla u sobu i zatvorila vrata za sobom.

Tereza skide šeširić sa svoje lepe glave. Osmehnula se.

— Iznenađen si, zar ne, Šejne?

Zapadnjak se isceri.

Da, bio je iznenađen. Ali, samo za trenutak. Zatim mu se odjednom razišla magla pred očima. Sigurno je u nevolji i treba joj pomoć. Znači, tu smo, otrovna lepotice!

Šejnu je odmah bilo jasno da ona ne traži pomoć od ljudi koji štite zakon, niti je uza zid priterala konjica Sjedinjenih Država!

Graner je bio taj koji je ostavio na cedilu. Taj svakako ne bira sredstva.

— Jeste, lepotice — osmehnu se on. — Malo sam iznenađen, ali kad bolje razmislim i nisam.

Njeno tako privlačno lice prekrili su tamni oblaci.

— Potreban mi je partner, Šejne.

— Mislim da sam na pravom putu i da te razumem, Tereza. Taj kućkin sin Graner te je ostavio na cedilu. Nije se pojavio tamo gde je zakazano, zar ne?

Podigla je svoje crne oči prema njemu.

— A, otkud ti to znaš, visoki čoveče?

— Čitam sa tvog lepog lica.

— Tačno je, Šejne. Radi se o milionu.

— Početnice jedna — reče Zapadnjak veselo. — Ili, možda je bolje da se kaže, šeptrljivo!

— Hoćeš li mi pomoći, visoki?

Šejn se nasmeja oporo.

— Može li uopšte nešto da se uradi tu, draga? Taj nitkov je nestao bez traga iza svih sedam brda i dolina. Ko bi pro-
našao iglu u plastu sena? Kako ste mogli da predate generala,
a da odmah ne primite novac? Mislim da sam u pravu kad
kažem da ti sada nemaš nameru da tražiš taj milion preko suda.
Uostalom, gde se sada nalazi general?

— To zna Graner!

— A, gde možemo mi da ga nađemo?

Neko je kucao. Ali, ovog puta ne na vrata nego u zid.
Zapadnjak takođe kucnu.

— Dođi! — doviknu on.

Ubrzo posle toga otvoriše se vrata sobe.

Bravo uđe unutra.

Šejn razvuče lice.

Bravo je na sebi imao svoje vojničke pantalone i čizme,
naravno bez sara. Uz to je obukao kariranu košulju sa crnom
maramom oko vrata, a preko svega tamnoplavi kaput.

— Hej, momčino — doviknu Zapadnjak veselo — pa zar
ti zaista misliš da niko živi na ovom svetu neće prepoznati
da si ti oficir?

— Pa, pomalo i mislim — odvrati Bravo i pogleda se.

Njegov pogled je zatim jako brzo odlutao u pravcu gde se
nalazila Tereza. Pukovnikove oči su se zaokruglile. Kakva le-
pota! Udahnuo je duboko vazduh. Bio je skoro ošamućen. To
se sasvim jasno videlo na njemu, a on se nije ni trudio da to
sakrije.

Skinuo je galantno šešir.

— To je Tereza — objasni mu Šejn.

Bravo se nakloni.

— Moje poštovanje, madam! — reče pukovnik.

— On je oficir, tako si bar rekao, Šejne? — upita Tereza
radoznalo.

Zapadnjak odmahnu rukom.

— Bravo je moj kompadre — reče on. — Lud je za nov-
cem isto tako kao i ja. Zato je i prekinuo sve veze s armijom,
i to pre mnogo godina. Jer, tristo dolara koje je zarađivao nije
mu bilo dovoljno da sastavi kraj s krajem.

Bravo razvuče lice. Gledao je čas u Šejna, čas u lepu ženu
ispred sebe.

— Ti znaš ko je Tereza? — upita Šejn, okrenuvši se pre-
ma Bravu. — Pričao sam ti o njoj. Ona je imala nameru da
ovde u Finiksu naplati milion dolara za generala Morisona.
Ali, nije sve ispalo onako kako se ona nadala. Taj vetropir,
Lindon Dik Graner, je nanjušio da je ona došla sama.

Zapadnjak se okrenu prema Terezi.

— Dakle, hoćeš li već jednom da propevaš, devojko! —
mrmljao je on.

Žena se uznemirila. Počela je da se koleba. Gledala je
mračno dvojicu muškaraca.

— A, šta ćemo mi dobiti iz tog lova na divljač, Šejne? —
upita Bravo koji je brzo shvatio kako da se ponaša. — Ja mis-
lim da je najbolje ako se to zna unapred. Pre nego što se upus-
timo u nešto tako rizično i đavolski opasno.

Šejn radoznalo pogleda u Terezu.

— Ti si gazda, lepotice — reče on osmehnuvši se. — Čula si da moj kompadre želi da sazna koliko ćemo novca zaraditi ako pristanemo da vam pomognemo.

— Podelićemo sve! — odgovori Tereza. — Pola meni, a pola vama.

Bravo se isceri.

— Mislim da se može prihvatiti — reče on.

Šejn klimnu glavom.

— Slažem se i ja! — potvrdi on.

— Moramo oputovati u El Pazo — reče Tereza.

Znači, najzad je otvorila karte i odala tajnu.

— Za jedan sat polazi poštanska kočija preko Taksona — obavesti ih Šejn. — Možda treba odmah da krenemo?

— Naći ćemo se na poštanskoj stanici — reče Tereza i pođe vreme vratima sobe.

— Nećeš valjda da je pustiš tako daleko s uzice, Šejne! — šaputao je Bravo.

— Jesi li ti uzeo dovoljno dopusta, Bravo? — upita Zapadnjak i isceri se.

Pre nego što je Bravo mogao bilo šta da odgovori u sobu je ušao šerif. Zastao je na vratima i otpratio Terezu pogledom u kome je bilo divljenja za vitku liniju i lepotu ove mlade žene.

— Pa šta se ovde događa? — promrmlja on sebi u bradu dok se okretao prema dvojici muškaraca u sobi. — Došao sam ovamo da ti saopštim da se žena koju tražiš nalazi u gradu, a sada je ispalo da je ta ptičica ovog trenutka izletela iz tvoje sobe. To je bila ona, zar ne?

Šejn mu ukratko ispriča šta se sve dogodilo.

— Razumeo sam te — reče šerif. — Ali, ja bih, u stvari, morao sada da uhapsim tu ženu. Njeno ime nije Tereza, već Almi Spenser. Jedva da se može naći jedan grad u Arizoni i Teksasu gde nije raspisana poternica za njom. Provale, varanje na kartama, ucene, učešće u ubistvu! To je sasvim dovoljno i previše, zar ne?

— Ne brinite, šerife — reče Bravo. — Mi je više nećemo ispuštati iz naših ruku i ne može nam umaći. Ja sam pohapšio članove njene bande i eno ih čuče u zatvorskom bloku Fort Juke. Ona treba da nas dovede do generala Morisona, I, zato treba da je pustite da ode.

— A, ko ste vi? — upita šerif kreštavim glasom.

Šejn mu objasni i zvezdonosac je bio zadovoljan.

Stari čovek se pozdravio sa Šejnom i Bravom.

Potapšao je prijateljski Šejna po ramenu i pozvao ga da ponovo dođe u Finiks.

— Ali, nemoj opet posle sedam godina, Šejne! — doviknu on veselo kad je već bio napolju.

Kočija je stajala spremna i Tereza je već sedela unutra.

Šejn i Bravo se popeše u kočiju.

— Mislim da je bolje da se ne poznajemo, momci — reče Tereza pre nego što su se popeli ostali putnici. — Nikad se ne zna šta nosi dan, a šta noć. Ruka tog đavolskog Lindona Dika Granera proteže se jako daleko u nedogled. Njegove uhode nalaze se svuda u ovoj zemlji.

Bravo i Šejn su se složili s tim.

Ubrzo su se popela još četiri putnika i kočija je uskoro krenula.

XIII

Lindon Dik Garner bio je šezdesetogodišnjak. Mršav čovek niskog rasta.

Učestvovao je sa 51 procentom u kompaniji koja je držala jednu železničku prugu, a na severozapadu Teksasa pripadalo mu je najveće transportno preduzeće. Vinuo se visoko u društvu, zahvaljujući poslovima vezanim za naftu i tako je bio u prilici da upozna najveće ličnosti u zemlji. Osim toga, trgovao je svim i svačim. A tu se moglo uključiti i oružje, ponekad čak i trgovina ljudima.

U El Pazu je bio vlasnik najveće robne kuće. Tu u toj zgradi spajale su se sve niti njegovih razgranatih poslova sa četiri strane sveta. Kod njega su bili stalno zaposleni četvorica advokata i pola tuceta revolveraša prve klase.

Njegov najprisniji poverenik bio je Džeriko Kristmen, čovek njegovih godina, visok, jak i debeo, sa energijom i okretnošću na kojoj bi mu mogli zavideti i tridesetogodišnjaci. Njegova seda razbarušena kosa takođe je delovala nekako mladalački.

Džeriko Kristmen je sedeo za svojim pisaćim stolom kada je u prostoriju ušao Lindon Dik Graner.

Snažni stari čovek se iznenađeno osvrnuo kad je ugledao Granera.

— Halo, Lindone! — doviknu on. — Šta to treba da znači? Već si se vratio! Ja sam te očekivao tek kroz tri dana.

— Šta ima novo? — upita Graner umesto odgovora. — Na poljima za bušenje nafte je sve u najboljem redu. Malo sam potprašio te momke. Sada ćemo dnevno vaditi trista buradi nafte više. Da li su se javili nasledinici generala Morisona?

— Jesu — odgovori Kristmen. — Došao je neki mladi čovek iz Vašingtona. Čeka već dva dana da se ti pojaviš. Odseo je tamo preko u „Grand” hotelu. Da li misliš da treba da mu pošaljem glasnika?

— Da li je doneo novac? — upita Graner namrštivši se.

— Ne, već ček.

Lindon Dik Graner se podboči pesnicama na sredini sobe.

— Pa, taj momak je lud! — frknu on besno kao prerijski mačak. — Ja ću novac na sto, sto mu gromova! Tako je dogovoreno i tu nema vrdanja!

— Ja sam mu to rekao!

— I, šta je rekao? — upita Graner i iskolači oči.

Džeriko Kristmen sleže ramenima.

— Ti ljudi ne smeju da uobrazе da mogu mene da ucegnuju — viknu Lindon Dik Graner besno. — Pre ću narediti da generala pošalju na onaj svet nego li da ga oslobodim. Jer, u tom slučaju mogu sam sebi da stavim omču oko vrata.

— Ima tu još nešto, Lindone. Tereza se nalazi u El Pazu. Stigla je juče ujutru.

Graner ga je posmatrao zabezeknuto.

— Da li je ta pokvarena žena već bila ovde?

— Ne, nije.

— Da li je sarna?

— Nismo приметили da je neko prati. U svakom slučaju, mi motrimo na svaki njen korak.

— Ta žena može postati opasna po mene. Zašto nisi nešto već preduzeo, Džeriko?

— Mislio sam da je najbolje da ti sam o tome odlučiš — odgovori Džeriko Kristmen. — Učinilo mi se da je suviše mlada da bi umrla, a uz to je i jako lepa. Pa, i ti si to nekoliko puta kazao!

Lindon Dik Graner se osmehnu pakosno i protrlja rukom svoju bradu.

— Napuštena od svih! — reče on i podiže obrve. — Možda ta preplašena ptičica traži zaštitu i toplo gnezdo.

Džeriko Kristmen se nasmeja glasno.

— I ja sam pomislio na to.

— Gde je ona sada?

— Smestila se u hotelu „Grand”. Javili su mi ljudi da je jako doterana, lepa i elegantna. Moram dodati i moje sopstveno mišljenje. Za jednu ženu koja ne zna da piše i računa, ona je izuzetno pametna.

— Prevario si se, staro momče — opomenu ga Graner. — Zna ona i te kako da računa.

— Možda — složi se Kristmen. — Ali, svoje ime nikada nije napisala. Bar ja nisam video njen potpis.

— Dođi u moju kancelariju, Džeriko! — naredi Graner. — Ali pre toga pošalji glasnika kod nje. Neka joj prenese moju želju da je vidim.

Izašao je iz sobe i uputio se u svoju kancelariju.

Ali, zastao je na pragu. Pored prozora je stajao neki visok, snažan čovek.

— Ko ste vi i kako ste ušli ovamo? — viknu Graner ljutito.

Ušao je u prostranu prostoriju.

— Zovem se Šejn!

Vrata se zatvoriše iza Lindona Dika Granera. Ali ubrzo ih je neko otvorio. Bio je to Džeriko Kristmen.

— Ja sam poslao jednog čoveka u hotel da...

— Kažete da se zovete Šejn! — viknu Lindon Dik Graner. Prišao je stolu.

— I, šta tražite ovde, Šejne!

— Milion! — odvrati Zapadnjak mirno.

Lindon Dik Graner je odmah razumeo otkud vetar duva. Pre nekoliko trenutaka je razgovarao sa Kristmenom o Terezi.

— Da li vas ovamo šalje Tereza? — upita Graner.

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

— Znači, leđi se malo pribojava? — procedi Graner kroz zube.

— A, zašto bi se bojala? — isceri se Šejn. — To bi pre moglo da se kaže za vas. Plašljivi ste i jako oprezni.

Lindon Dik Graner se trže.

— Izgleda da vam nije jasno s kim razgovarate, mladi čoveče! — huknu on.

— Znam jako dobro — odvrati Zapadnjak mirno. — Vi ste čovek koji će generala Morisona predati njegovoj porodici i za tu uslugu zgrnuti gomilu novca. Međutim, Tereza vam poručuje da od tog posla neće biti ništa, ili da ćete vi u najmanju ruku odleteti na onaj svet ako budete i dalje uporni u vašoj nameri da njen deo zadržite za sebe.

— Ne želim da razgovaram s vama! — viknu Lindon Dik Graner. — Neka se ona potrudi da sama stigne ovde kod mene.

— Ne, mister Granere! Vi morate razgovarati sa mnom!

— Ko ste vi!

— Pa zar vam nisam jednom već rekao? Ja sam Šejn.

— Ta žena vas je uzela da radite za nju?

Zapadnjak se iscrpi.

— U svakom slučaju budite sigurni da mi nije sestra.

— Koliko vam plaća?

Zapadnjak je ćutao.

— Plaćiću vam više — predloži Graner. — Dvostruko više nego što vam ona nudi!

— U tom slučaju ja sam na vašoj strani, mister Granere. Ali, tu niste napredovali nijedan korak. Mislim, vi dobro poznajete Terezu. Bolje nego ja.

— To prokleta đubre! — viknu Džeriko Kristmen.

— Dakle, kakvi su uslovi koje ta žena postavlja? — upita Lindon Dik Graner nestipljivo.

— Isplatićete meni milion, mister Granere i posle toga nikada više nećete videti ni mene ni Terezu.

Lindon Dik Graner odmahnu glavom.

— Nemam milion u gotovom.

— Ništa zato — složi se Zapadnjak. — Doći ću ja nekom drugom prilikom. Samo, kažite mi kada?

Zapadnjak krenu prema vratima. Džeriko se skloni u stranu i oslobodi mu prolaz.

— Želim lično da razgovaram sa Terezom! — odbrusi Lindon Dik Graner grubo.

— Na žalost, to je nemoguće, mister Granere. Moraćete se zadovoljiti time da se sporazumete sa mnom.

Lindon Dik Graner mahnu ljutito desnom rukom.

— Među poslovnim ljudima postoji običaj da se ponekad nađu oči u oči! — frknu on.

— Vi ste prvi prekršili taj običaj — odvrati Šejn. — Onog trenutka kad ste ostavili na cedilu Terezu. Čekala vas je uzaludno u Mniksu, zar ne? Tereza vam to nije zaboravila, mister Granere. U stvari, da vam kažem i to. Ona sada zahteva da joj isplatite dva miliona. Ja sam joj, međutim, savetovao da bude razumna. Pitam vas još jednom, kada mogu da dođem po milion dolara?

— Obavestiću vas čim dobijem novac. Gde mogu da vas nađem? U Grand hotelu?

Zapadnjak se umorno osmehn timeru.

— Izgleda da želite da dobijete u vremenu i da uklonite Terezu sa ovog sveta, zar ne? Ali, to vam neće uspeti, mister

Granere i ja vam savetujem da u ovom trenutku to i ne pokušavate. Inače, Tereza može ponovo da dođe na ideju da traži dva miliona. U tom slučaju, ja nisam siguran da ću moći da je odgovorim od toga.

— Mora da prođe nekoliko dana dok nabavim taj novac! — reče Lindon Dik Graner piskavim glasom.

— Nije to tako strašno — odvrati Sejn brzo. — Mi imamo strpljenja. Ali, ono nije bezgranično!

— Dodite ponovo kroz tri dana.

— U isto vreme?

Lindon Dik Graner potvrdno mahnu glavom.

Zapadnjak se kratko nakloni dvojici starih ljudi i pođe iz prostorije.

Vrata se tiho zatvoriše za njim. Graner i Kristmen se zagledaše jedan drugom u oči.

— Veoma lukavo zamišljeno od strane te pokvarene žene koja me zna ni da piše ni da čita! — režao je Džeriko Kristmen.

— Zar ti već jednom nisam rekao da ona jako dobro zna da računa? I te kako! — frknu Graner besno.

— Računanje! — mrmlao je Džeriko Kristmen. — Svojim lepim telom ona uspeva da privuče takve momke kao što je taj snažni Sejn. Verujem da nema ni prebijene pare u džepu. Ali, ona stvarno zna kako treba navući te sirote nitkove da rade za nju, a da im baš ništa ne plaća!

— Mislim da je najbolje da mi Terezu šćepamo za vrat — reče Graner ljutito. Lupnuo je besno levom nogom po patosu.

— Samo nju? — upita Kristmen i podiže obrve. — To sada već nije dovoljno. Šejn zna o čemu se radi. A đavo bi ga znao koliko takvih momaka ona ima. Možda i oni znaju za otmicu generala. Svi!

— Kad je šćepamo, znaćemo. Zatim ćemo videti šta ćemo dalje preduzeti.

— General mora nestati iz ove oblasti! — viknu Kristmen.

— Nema potrebe za preveliku žurbu! — reče Lindon Dik Graner. — Ovaj posao me je jako skupo koštao i neću ga se odreći tako lako. A, upravo si čuo šta taj momak kaže. Može me koštati još i više.

— Da li je potrebno da dovedemo tog mladog čoveka iz hotela?

— Taj momak i njegova rodbina znoje se više nego li mi. Ja sam razgovarao sa generalom. Jedna njegova rođaka treba da nasledi sve sama. I to može da utiče na ostale da odugovlače.

— Kako to? — upita Kristmen. — Ti si, znači, razgovarao sa generalom? Zar to nije bio jedan dosta lakomislen potez s tvoje strane?

Lindon Dik Graner odmahnu glavom.

— Nije — odgovori on mirno. — Generala sada skoro da možemo da ubrojimo među mrtve ljude. Kad su ovi šakali uspelili da ga nagovore da izmeni testament, onda će ga jako brzo smestiti u zapećak.

— Da pozovemo ipak tog mladog čoveka da dođe ovamo?

— Ne! Pusti ga neka se znoji. Tereza nam je sada mnogo

veći problem. Dakle, skloni je odmah s puta! Zgrabite je i dovedite mi je ovde. Neka košta koliko košta, ali to se mora izvršiti. Sada više nije u pitanju novac. Postaraj se da odabereš prave momke za to. Potrudi se da saznaš koliko ljudi je u međuvremenu privukla na svoju stranu.

Džeriko Kristman se isceri.

— Za početak se ograniči samo na to da nju uhvatimo! — reče Graner oštro. — Ti momci koji nešto znaju neće tako brzo potrčati i javiti šerifu. Pre nego što se na to odluče pokušaće da dobiju novac od mene i bez Tereze. A time će otkriti svoju slabu stranu kojoj ću ja bez milosti udariti. Tereza je mozak koji smišlja planove. Za to joj nije potrebno da zna niti da računa niti da piše. A ja se stvarno divim, ne samo njenom stasu i lepoti, već i mašti te žene. Tako nešto dosta retko padne na pamet muškarcu. I, to je ono neobično na toj nevaljalici. Ne, kad je budemo imali u svojim rukama, mi ćemo te kučkine sinove sve preokrenuti da pređu na našu stranu. Još će nam oni i pomoći. Razumem se ja u to. Dakle, neka sve krene svojim putem. Ali, pazi, Džeriko! Ne sme biti promašaja.

— Da li po svaku cenu želiš da ti je dovedemo živu, Lindone?

Graner se zagometno osmehnu.

— Ta lepa žena me je oduvek neodoljivo privlačila — reče on podigavši obrve. — Ali, ako se može dovedite je. Međutim, ne po svaku cenu. A pogotovu ako bismo time sebi na vrat natovarili nove nevolje.

— Ja bih mogao da stavim ruku u vatru da će tu biti jako velikih nevolja, ako želimo da je dovedemo živu do tebe, Lindone. Na to moraš svakako računati!

— Onda, slažem se! — frknu Graner. — Bacite je u talase velike reke Rio Grande. Naravno, sa glavom dole!

XIV

U El Pazu pukovnik Bravo nije posebno padao u oči onima koji su ga sreli, a pogotovu nije na njega obraćana pažnja u otmenom hotelu „Grand”.

Doduše, prema njemu su bili ljubazni i davali mu prvenstvo u mnogim prilikama, ali Bravo nije zbog toga obukao ponovo svoju uniformu. Sada Granerovi ljudi nisu obraćali pažnju na njega. Motrili su pažljivo na Terezu i Šejna, a nikom ni na kraj pameti nije palo da taj visoki oficir armije, pukovnik, može imati bilo kakve veze s banditima i učenjivcima.

Bravo je sedeo u trpezariji. Primetio je da ga Šejn čeka u sali hotela.

Zapadnjak je brzo krenuo uz stepenice i neprimetno se uvukao u pukovnikovu sobu.

Nije prošlo ni pet minuta, a Bravo je ušao unutra.

Zapadnjak mu je zatim ispričao šta se dogodilo prilikom posete robnoj kući Lindona Dika Granera.

— Zašto da rizikujemo, Šejne? — upita Bravo. — Ovo što smo doznali dovoljno je da uhapsimo tog nitkova Lindona Dika Granera, zar ne?

— Da bi bio osuđen, a da se pri tom spase život generala? — upita Zapadnjak vrteći glavom.

— Sto mu gromova, možda si u pravu! — reče pukovnik zamišljeno. — Uostalom, mi smo zakon, a ne kopilad koju ovde glumimo. Da li je teško da se nitkov izvuče iz svoje jazbine?

— Ako bude oprezan to je skoro nemoguće! — odvrati Zapadnjak. — A, ako želiš da ga zgrabiš na brzinu i staviš mu nož pod grlo, onda stavljaš svoju karijeru na kocku, pukovniče.

— Ništa mojoj karijeri to neće naškoditi, ako budemo oslobodili generala Morisona. Uostalom, nas je samo dvoje i borimo se protiv tog Lindona Dika Granera, a i protiv porodice generala koja takođe ima svoje planove i želi da se domogne ogromnog nasleđstva. Postoji opasnost da se general nade u jako velikoj opasnosti, ako neko od bandita bude posumnjao u sve to. U takvim slučajevima, sve se rešava po kratkom postupku.

— Pustićemo tog čoveka da povuče prvi potez! — predloži Zapadnjak. — Ko želi da se izvuče iz jazbine, mora najpre da izdrži svoj vrat. A time će nam se pružiti prilika da ga šćepamo.

— Graner verovatno neće poslati svoje ubice da traže tebe, Šejne. On će im narediti da pronađu Terezu.

— Terezu neće uspeti da pronađu, Bravo. Znači, onda će ipak posetiti mene. A, tu si ti, Bravo, zar ne?

— Ne verujem da će ti lupeži postupiti tako primitivno. A, da li je stvarno siguran taj pekar Meksikanac kod koga smo smestili Terezu?

— Jeste! — potvrdi Zapadnjak odlučno.

— Bojim se samo da će mu ona ispričati o milionu!

— Nema nikakve opasnosti. Alfonzo je zlatna duša.

Bravo ga potapša po ramenu.

— Meni je sve jasno — reče on tiho. — U ovakvim bitkama se ne beru lovorike. Dakle, ne preostaje nam ništa drugo nego da se još dublje zaglibimo u blato. Na tvoj način, Šejne.

Pukovnik se uputio prema vratima.

— Hoćemo li se ponovo videti u salonu za kartanje? — upita on dok je otvarao vrata.

— Svakako — osmehnu se Zapadnjak. — Ali, nemoj da mi natovariš na vrat ceo eskadron tvojih vojnika!

— Ne brini, Šejne. Biće samo pola eskadrona.

Bravo je provirio oprezno kroz vrata. Osmotrio je hodnik i izašao brzo iz sobe.

Zapadnjak je izvesno vreme sačekao pre nego što je krenuo istim putem kuda je otišao pukovnik.

Kad je ušao u prostrani salon za kockanje „Grand” hotela, nije mogao a da se ne nasmeje.

U prostoriji je bilo jako živo. Zapadnjak se najpre osvrnuo na sve strane da vidi da li ima momaka Lindona Dika Granera koji su mu stalno za petama. Već ih je sve upoznao. Odmah posle dolaska u ovaj grad ti tiopvi su u stopu pratili Terezu.

Jedva su on i Bravo uspeli da tu lepu ženu odvedu iz hotela, a da ih niko ne primeti.

Devojke za zabavu bile su izmilile iz svojih gnezda. Već sa prvim sumrakom.

Bravo je sedeo za stolom gde se vrteo rulet. Pored njega se nalazila neka punačka plavuša. Bio je siguran da je Bravo nije pozvao, nego je ona sama sela pored njega.

Jedan pogled je bio dovoljan da se uveri da se pukovnik oseća nelagodno u društvu te prostitutke.

Šta će? Tu nema leka. Zapadnjak je bio drukčiji. Možda to zavisi i od škole koju su izučili!

Neka lepuškasta devojka, plave kose uhvatila je Zapadnjaka pod ruku i odvela ga do faraon-stola.

— Svaka dlačica na mom telu je plava, momče — šapnu mu ona na uho u prolazu. — Da li možda želiš da proveriš da li je tako?

— Odmah si primetila da sam ja jedan jako radoznao hombra. mala. Zar ne?

Osmehnula se zavodnički i pripila se uz njega. Zapadnjak oseti toplinu njenog tela. Na toj ženi je stvarno sve bilo okruglo i čvrsto!

Za faraon-stolom igrao se poker. Zapadnjak i devojka se doše.

Plavuši s loknicama nije uopšte bilo važno koliko novca Šejn ulaže u igru i da li dobija ili gubi.

Te devojke za zabavu bile su ovde zaposlene samo da promet bude veći.

Zapadnjaku je već sada bilo jasno zašto ovde nema onih namrštenih tipova povijenih leđa koje mister Graner stalno šalje za njim. Njihovu ulogu preuzela je ova plavuša koja ga strasno steže za ruku.

Pomislio je na to da mu taj Lindon Dik Graner već sedi na glavi i da je krajnje vreme da se s njim jednom već konačno obračuna.

Zapadnjak je prihvatio igru koju mu je nametnula devojka s plavim loknicama. Htela je da stavi u svoj džep dvadeset dolara i trudila se da taj novac što pre zaradi.

Gledala je zaljubljeno u njega, kolutala očima i povremeno dodirivala njegovo telo svojim čvrstim okruglim grudima.

Šejn je najзад ustao i pošao s njom u svoju sobu.

Dok je napuštao salon za kartanje primetio je da je kod stola za rulet prosto vrilo od uzbuđenja.

Bravo je stajao uspravno ispred ruleta. Devojka je stegla njegovu snažnu mišicu. Izgledalo je kao da pukovnik i ne primećuje da Šejn izlazi iz sale za kockanje. I, dobio je. Preko dvadeset hiljada dolara. Lepa suma!

Zapadnjak je mirno koračao dalje sa plavom devojkom. Bilo je to neposredno pred ponoć.

U sali hotela gorela je jedna jedina lampa.

Ruku pod ruku krenuli su uz stepenice. Tamo gore plavuša ga je povukla u jedno udubljenje u zidu. Usne su im se spojile. Ostali su tako sve dok im nije ponestalo daha.

Šejn je povuče dalje. Ušli su u njegovu sobu.

A, tamo! Iznenađenje! Već su ga čekali.

Zapadnjak zatvori vrata za sobom i zagrli plavu ženu. Počeo je odmah da skida odeću sa nje.

Tog trenutka upalilo se svetlo.

Bili su to snažni momci. Njih četvorica.

Jedan je bio naslonjen na zid pored prozora, drugi je nemarno sedeo na stolu, jedan je čučao na krevetu, a četvrti je stajao iza vrata.

Sva četvorica već su držali revolvere u rukama.

Čovek pored vrata je uhvatio plavušu za ruku i izgurao je napolje iz sobe. Začudo, nije bila iznenađena i nije se nimalo bunila.

Zatim je gurnuo Zapadnjaka do sredine sobe.

Bili su to zdepasti i snažni tipovi.

Zapadnjak poslušno podiže ruke uvis.

— Šta ovo treba da znači, mućaćos? — upita on iscerivši se.

— Zaveži tu svoju poganu njušku! — frknu čovek koji se nalazio iza njega.

Tresnuo je Šejna u potiljak tako snažno da je visokom čoveku pao šešir sa glave.

— Ovde govori samo onaj ko bude pitan — režao je on. — Gde je Tereza? Sada si ti pitan, hombre. I, odgovaraj ako ti je život mio!

— Tereza! — ponovi Zapadnjak. — A, ko je ta žena?

Dobio je ponovo udarac u potiljak. Snažan i neprijatan. Pred njegovim očima pojavili su se kolutovi raznih boja.

— Ona nije ovde — uspeo je da kaže Šejn. Sada se već pribrao. — Od mene nećete saznati gde se ona nalazi, pa makar me tukli dok ne umrem. Meni se čini da je najbolja stvar na ovom svetu da vi sada smesta uhvatite maglu i nestanete u vid: lastinog repa. A, vašem gazdi, Lindonu Diku Graneru poručite da ću ga posetiti i očitacu mu dobru bukvicu. Naravno ovim mojim snažnim pesnicama. Moramo poravnati račune. Neka me očekuje odmah rano ujutru.

Uvukao je glavu u ramena.

Međutim, očekivani udarac je izostao.

Čovek koji je stajao naslonjen na zid pored prozora sada se odgurnuo i odmerenim korakom polako krenuo prema Zapadnjaku. A zatim je munjevito izvukao revolver iz futrole i naslonio ga Šejnu na stomak.

— Povuci ću obarač. i onda ćeš se istog trenutka naći u paklu, pasji sine! — grmnu on. Izvukao je Šejnov revolver iz futrole i bacio ga na krevet. — Uostalom, otkud ti tolika hrabrost da nam tako nešto kažeš u lice?

— Mislim da se mister Graneru ne bi dopalo ako je tako brzo krenem na put bez povratka — reče Šejn.

— Tebi takođe?

— Tačno!

Čovek klimnu glavom.

— Eto, vidiš — isceri se nitkov. — Zato se najpre pobrini da sačuvaš svoju kožu, a ne da razbijaš glavu poslovima mister Granera. Postaraj se da se ta devojka pojavi ovde, ili nam saopšti gde možemo da je nađemo. U slučaju da to odbiješ, biće đavolski opasno po tebe! Moraćeš ga grizeš travu i pre-rano pođeš na put bez povratka.

Momak koji je sedeo na stolu i onaj sa kreveta ustadoše.

Vratili su revolvere u futrole i zasukali rukave.

Šejn je sada jako dobro znao šta iza toga sledi. Međutim, on je bio brži.

Levom rukom munjevito je izbio revolver čoveku iz ruke ispred sebe, a njegova desnica kao neki malj tresnu nitkova posred brade.

Momak je bio odbačen kao da ga je sam đavo zavitlao kroz vazduh. Poleteo je nazad i svom svojom težinom tresnuo o sto, prevrnuo se i pao na pod s duge strane. Ostao je da leži nepomično. Bio je onesvešćen.

Ostala trojica opsovaše gadno. Bacili su se na Zapadnjaka i srušili ga na pod.

Nitkovi se bili teški kao džakovi krompira.

Zapadnjakove kosti su krekale kao zrnca šibice.

Trojica lupeža pritisli su ga svojim telima. Udarali su ga i rukama i nogama.

Šejn se branio. Ali, protiv tolike težine nije mogao ništa da uradi.

Tada poleteše vrata prostorije i unutra uđe Bravo. U njegovoj ruci nalazio se „kastelani”. A i konjička sablja nije bila oružje koje se nije moglo potceniti!

Bravo je stao nasred sobe i raširio noge. Počeo je da udara sabljom koja se još nalazila u koricama. Brzo i jako.

Trojica nitkova su odmah primetili kad je on ušao. Ali, Bravo im nije pružio priliku da bilo šta preduzmu.

Udarci sabljom su pljuštali na sve strane. Trojica momaka su stenjući padali jedan za drugim. Obojica su ostali da leže nepomično na podu.

Zapadnjak se podiže. Sada je sedeo na podu i trljao rukama svoje lice. Iscerio se.

— Čestitam! — viknu on. — Konjica uvek stiže na vreme!

Pukovnik Bravo obesio sablju o pojas. Pružio je ruku Zapadnjaku i pomogao mu da stane na noge. Podigao je i Šejnov šešir i pružio mu ga je.

— Prolazio sam kroz hodnik kad sam čuo neku gužvu u ovoj sobi — objasnio on i pogleda revolveraša koji je čučao na podu držeći se za glavu. Gledao je u pukovnika kao da je on neka čudna životinja koju nikad u svom životu nije video.

— Tri protiv jednog! — reče pukovnik. — Mislim da to nije pošteno. Da li vam je još potrebna moja pomoć ili ćete vi sami moći da sredite sve ostalo, mister?

Zapadnjak skide šešir sa glave i isceri se.

— Hvala, pukovniče. Mislim da sam sada ja gospodar situacije. Još jednom vam mnogo hvala, ser!

Bravo pozdravi i izađe iz sobe. Nitkova koga je Šejn onim snažnim udarcem onesvestio i koji je još uvek ležao kao klada na podu, pukovnik nije ni primetio.

Zapadnjak stavi šešir na glavu i uze svoj revolver sa kreveta. Zatim je podigao na noge čoveka koga Bravo nije sasvim sredio.

— Idem na jedno piće, momče! — reče Zapadnjak. — Kad se budem vratio, neću da vas vidim ovde. I, poručite Lindonu Diku Graneru da ću osloboditi generala i pustiti ga da ode, ako mi ponovo bude poslao svoje ljude. Jesi li razumeo?

— Jesam — odgovori čovek. — Ali, želim da postavim još jedno pitanje. Da li ti zaista znaš ko je mister Graner?

— To pitanje mi je on lično postavio i ja sam mu odgovorio. A sada, čistite se odavde! Probudi tvoje drugare da ne bi morao da ih nosiš. Ja se neću zadržati dugo.

Šejn pođe prema vratima.

— Ovog puta bilo nas je četvorica — doviknu čovek. — A idući put će doći četrdesetorica.

XV

Lindonu Dik Graneru zastao je zalogaj u grlu kad mu je Džeriko Kristmen ispričao kakve su debele batine dobili revolveraši. Kašljao je dugo i glasno.

— Sto mu gromova — frknu on besno. — Zar nisi mogao da mi ispričaš nešto prijatnije? Vidiš da doručkujem.

Ubrisao je salvetom suze iz očiju.

— Jedan jedini čovek da sredi te naše momke, Džeriko! Pa, je li to zaista moguće? Najuri te strine odmah! I šta će se dalje dogoditi? Sada je Šejn opomenut i čuvaće se. Ja čak mislim da će taj đavolski momak doći ovde da izravnamo račune. Poručio je da će mi očitati dobru lekciju. Tako nešto je rekao, zar ne?

— Ja samo to i čekam — osmehnu se Džeriko Kristmen ljutito. — Čim to prokleta kopile uđe u ovu kuću biće likvidirano. Ljudi čekaju svuda spremni da ga zgrabe za vrat.

— Mislim da on neće tako lako da nasedne.

— Čim bude primio novac, uleteće u zamku kao muva u paukovu mrežu. Ne zvao se ja Džeriko Kristmen ako ne bude tako!

— On se ovde kod mene više ne sme pojaviti! — viknu Graner besno. — Šta, treba da dođe i da mi postavlja nove uslove? Velika je to greška kad su ti rogati osnovi dozvolili da ih taj đavolski Šejn ošiša tako gadno. Ta se greška više ne može ispraviti. To ti ja kažem! Do te žene možemo doći jedino preko Šejna. Izgleda da smo tu priliku sada propustili. Ta kobna greška će me koštati čitav milion!

Graner se zacrveneo u licu. Bacio je besno salvetu na sto i ustao.

Neko je kucao.

— Da! — viknu Lindon Dik Graner ljutito.

Jedan od revolveraša koga je Džeriko Kristmen postavio dole u hali na stražu, ušao je unutra.

— Šta ima novo, Spade? — upita Graner.

— Tereza... želi da razgovara s vama, ser! — reče revolveraš.

Obojica starih ljudi su buljili u njega.

— Gde se ona nalazi? — upita posle izvesnog vremena Džeriko Kristmen.

— Zadržali smo je dole!

— Dovedite je! — grmnu Lindon Dik Graner.

Revolveraš se okrete na potpeticama i brzo nestade.

Dvojica starih ljudi pogledaše jedan u drugog i polako se na njihovim licima namestiše osmesi.

— Ta lutkica dolazi kod mene da je prihvatim na svoje grudi! — reče Graner veselo. — Ali, ona i ne sluti koliko ja jako mogu da pritisnem.

— Da li je Šejn sinoć nešto nanjušio kad ona sada lično dolazi?

— Šta me briga zbog čega ona dolazi i šta traži! — viknu Lindon Dik Graner besno. — Sada je najvažnije to da ja tu leđi...

Začulo se kucanje, tako da je Lindon Dik Graner prestao da govori.

Vrata su se otvorila i Tereza, leđi od glave do pete, ušla je unutra.

Oba starca bila su očarana njenom lepotom.

Lindon Dik Graner se osmehn timer široko. Prišao je bliže, uhvatio Terezu za ruku i odveo je do jedne fotelje.

— Kakva čast! — reče on i nakloni se. — Sedi, Tereza.

Žena sede.

— Ko je ovo? — upita ona i uperi pogled u Džerika Kristmena.

— Mister Kristmen, moj najbliži saradnik i savetnik — požurio je da odgovori Lindon Dik Graner.

Tereza odmeri Džerika Kristmena.

— Loš savetnik — reče ona. — Inače te ne bi savetovao da me prevariš, jer to košta jako skupo.

Džeriko Kristmen se isceri. Lindon Dik Graner razvuče lice.

— Ti ni sada nisi spreman da mi daš novac — reče Tereza ozbiljnim glasom.

— Vidiš, ti bi trebalo to da razumeš — reče Graner. — Ja nisam čovek koji...

— Ti moraš nešto da shvatiš! — prekide ga ona. — A to je da ti meni moraš isplatiti taj milion, inače si gotov.

Lindon Dik Graner se osmehn timer hladno.

— Tako nešto nisi morala da mi kažeš u lice.

— Nema više vremena da se priča nadugačko i naširoko!

— Zašto se tako žuriš? Nemam ja milion u džepu. To sam već rekao tvome ubici.

— Misliš na Šejna?

— Da!

— Nije on moj ubica, već tvoj ubica koji namerava da te likvidira.

Lindon Dik Graner pogleda prema Kristmenu.

— Spremni smo da dočekamo to kopile. Ne bojim se ja tog čoveka.

— Nemoj da izigravaš nekog jakog čoveka, jer to nisi! — odvrati ona.

— Jesam, jak sam — frknu Graner i isprsi se. — Dakle, nije potrebno da to izigravam.

— Ti i ne sumnjaš da ti se nešto gadno sprema. Vidi se to iz tvojih reči — objasni Tereza i pokaza rukom na njegov vrat. — Uže je jako blizu i dvojica muškaraca se upravo spremaju da ga povuku. Jedan pukovnik konjice Sjedinjenih Država i Šejn.

Njegovo lice se smrači.

Tereza sleže ramenima.

— Primitila sam skoro suviše kasno da njih dvojica ne interesuje milion. Oni hoće tebe. Tvoj vrat. Da stave omču oko njega.

— Govori jasnije da te mogu razumeti! — zahtevao je Graner. Pogledao je u Kristmena. Stari čovek takode sleže ramenima i odmahnu glavom.

— Jeste, jedan visoki oficir iz Fort Juke u Arizoni — odvrati ona.

— Samo trenutak! — reče Kristmen i uputi se prema vratima.

— Grej! — viknu ona.

Jedan revolveraš uđe unutra.

— Gde se nalaze Adam, Pet i ostala dvojica? — upita Kristmen revolveraša.

— Vi ste poslali ljude na ranč, ser! — podseti ga revolveraš. — Otišli su još pre dva sata.

— Adam je nešto pričao o nekom oficiru koga je sreo u hotelu — reče Kristmen.

— Jedan pukovnik, ser! On je pritekao u pomoć Šejnu. Adam mi je ispričao da je on slučajno pored Šejnove sobe...

— Dovoljno! — viknu Džeriko Kristmen i zalupi revolverašu vrata ispred nosa. Okrenuo se.

— Koga si poslao na ranč? — upita Graner. — Onu četvoricu koji su isprebijani?

— Da.

— Znači, njima se suprotstavio jedan oficir? — upita Graner.

— Konjički oficir — obavesti ga Tereza. — Pukovnik Bravo. On i Šejn koji je, izgleda, onaj čovek koga su poslali iz Vašingtona. Nemaš mnogo vremena. Isplati mene. Daj mi novac kako je dogovoreno, inače nećeš dobiti obaveštenja koja su jako važna za tebe. Čim vojnici uđu u kuću za tebe će već biti kasno.

Lindon Dik Graner je odmeri ledenim pogledom. Polako je izvukao revolver.

— Zmijo! — ciknu on. — Prokleta zmijo! Šta ti misliš s kim razgovaraš?

Pogledala ga je bez straha.

— Hoćeš da me upucaš? Pucaj! Ali, to će biti kraj i tvog života.

Graner je počeo besno da je udara rukama po licu. Tereza se zaljuljala i pala zajedno sa stolicom na pod. Kriknula je prodorno. On se odmah stvorio pored nje. Podigao je na noge i gurnuo je prema zidu. Dve uramljene slike s treskom padoše na pod. Staklo se razbi i prsnu na sve strane.

Gurnuo je „kolt“ u futrolu i izvadio nož.

— Okreni se, Džeriko! — dahtao je on zakrvavljenih očiju. — Okreni se ako ne možeš da gledaš!

Tereza kriknu. Htela je da ustukne nazad, ali stari čovek je bio brz. Jednim udarcem oborio je na pod i kleknuo na njene grudi.

— Oni su jutros odjahali za tvojim ljudima — dahtala je ona. — Ali, ja ne znam za kim i kuda.

Lindon Dik Graner je odmeri prezrivim pogledom. Ustao je i vratio nož u jaknu.

— Pozovi sve ljude, Džeriko! — grmnu Graner. — Ti nitkovi su mogli da krenu jedino za tim momcima koji su izudarani. Teško nama ako se ta vest proširi i tamo na ranču. Dva čoveka neka ostanu cvde da čuvaju ovu ženu.

Pokazao je rukom nazad prema Terezi koja je, uplašena, još uvek ležala na debelom tepihu. Izašao je brzo iz sobe.

XVI

Bravo je navukao dublje šešir na glavu, a zatim kucnuo na vrata hotelske sobe. Čuo se odgovor i on je otvorio vrata. Promolio je glavu i ušao unutra.

Zapadnjak je ostao u hodniku.

Mladi čovek je stajao ispred ogledala i brijao se. Ugledao je pukovnikov lik u ogledalu i trgao se iznenađeno.

Bravo dodirnu kratko prstima obod šešira.

— Ja sam pukovnik Bravo — predstavi se on. — A vi ste sigurno Džefri Morison, zar ne?

— Da, mister. To sam ja.

— Znači, momak iz Vašingtona — osmehnu se bravo. — To sam već pročitao u knjizi gostiju. Rođak generala Morisona?

— Tako je. Ali ja sam...

Mladi čovek je suviše kasno primetio da je pogrešio.

Bravo mu priđe.

— Meni se čini da niste baš pametno postupili, momče — reče pukovnik. — Možda je ipak bilo bolje za vas da ste se prijavili pod lažnim imenom!

— Nisam baš sve razumeo i...

Mladić je uzeo peškir. Brijač je ostavio u stranu.

— Uhapšeni ste, mister! — obavesti ga Bravo.

Džefri Morison izbrisa peškirom sapunicu sa lica.

— Možete olakšati svoj položaj ako sve priznate — reče pukovnik Bravo. — Došli ste u El Pazo da pregovarate sa Lindonom Dikom Granerom o izručenju vašeg ujaka. Ali, Graner će biti uhapšen. Mi ne znamo gde je sada general, ali pretpostavljamo da se nalazi u životnoj opasnosti. Mislimo da je Graner možda naredio da ubiju generala da bi uništio sve tragove svoga zločina. Ako ne uspemo to da sprečimo, onda ćete vi biti optuženi za saučešće u ubistvu. Zato vas sada i pitam da mi kažete gde se nalazi general?

Džefri Morison proguta pljuvačku i namršti se. Ali je za tim munjevito zgrabio brijač i zamahnuo njime.

Bravo odskoči u stranu i mladi čovek prolete pored njega. Udario je u vrata koja su se s treskom otvorila i uleteo pravo u naručje Zapadnjaka.

— Pazi, Šejne! — doviknu Bravo. — Ima nož!

Zapadnjak je to već bio primetio. Pre nego što je mladi čovek mogao da ga povredi oštrim sečivom, snažna pesnica visokog čoveka je odsela na bradi Džefrija Morisona.

Mladić je posrnuo kao da ga je neko pogodio maljem. Po-

leteo je nazad i stresnuo svom svojom težinom na pod. Opasno sečivo ispade iz njegove ruke i kliznu u stranu.

Zapadnjak ude unutra i zatvori vrata za sobom.

— Kuda je taj žrtokijunac tako pojurio kao muva bez glave? — upita on i isceri se.

Bravo se sagnuo i podigao mladića na noge.

— Ja... stvarno ne znam gde je mister Graner sakrio generala — inucao je mladi Morison.

— Pa znate valida da je trebalo da preuzmete generala, sto mu gromova! — opsova Bravo.

— Znam. Ovde u El Pazu.

— I vi tvrdite da ne znate gde su ga sakrili? — režao je Bravo. — Pa, to je jako smešno. Bolje bi bilo da ne uvaljujete svoju porodicu u ovu sumnjivu stvar, momče!

— Ja zaista ne znam gde je general — reče Džefri Morison. — Otkako sam došao ovamo u ovaj grad nisam imao prilike da razgovaram sa mister Granerom. Rekli su mi da je otputovao na nekoliko dana da obide svoja polja na kojima se vadi nafta.

— Obucite se i podite sa nama, momče! — naredi Bravo.

Mladi Morison je zakopčao košulju, a zatim je vezao mašnu oko vrata. Obukao je jaknu. Bio je još uvek bleđ kao krpa, a sada su mu i ruke drhtale kao prut.

— Predaću vas šerifu, momče — reče Bravo i pokaza rukom put prema vratima. — Koraćaćete ispred mene. Polako i neupadljivo! Ako samo jedan nepromišljeni korak preduzmete, istog trenutka će vas davno odneti na dno pakla. Zato, budite pametni!

Džefri Morison mirno zakopča jaknu. Klimnuo je glavom. A, zatim je krenuo prema izlazu iz sobe. Zapadnjak je uslužno otvorio vrata.

— Ne zaboravi još jednu stvar — oglasi se Šejn. — Ja sam jako blizu iza tebe, momče!

Džefri Morison brzo izađe iz sobe.

Bravo i Šejn izmenjaše poglede. Namrštili su se. Od ovog mladića nisu uspeli ništa da saznaju o tome gde se nalazi general.

Njih trojica stigli su do stepenica, a zatim sišli dole. Koraćali su kroz salu.

Iznenada, kao grom iz vedra neba unutra je uletela Tereza. Dahtala je umorno.

Nije bilo potrebno da se dugo čeka da bi se odgonetnuo razlog zašto je lepa žena toliko preplašena. Njoj su za petama bili dvojica mračnih tipova. Kao kakvi ovnovni prijurili su kroz salonska vrata.

Zapadnjak je reagovao munjevit. Povukao je Terezu u stranu i izvadio revolver.

Dvojica progonitelja su zastali kad su ugledali pukovnika i Zapadnjaka. Za trenutak su se kolebali, a zatim su dali petama vetar. Pobjegli su još brže nego što su ovamo dotrčali.

— Stoj! — grmnu Zapadnjak.

Odgurnuo je lepu ženu od sebe i pružio korak da stigne te nitkove. Ali, Tereza je uspjela da ga zadrži.

— Nemoj, Šejne! — viknu ona. — Čekaj da ti kažem! Lindon Dik Graner je pre deset minuta odjario sa svojim ljudima iz grada. General Morison nalazi se na njegovom ranču.

— A, gde se zaboga, nalazi taj prokleti ranč? — upita Zapadnjak ljutito.

— Tamo negde — odvrati Tereza i pokaza rukom. — Na istoku od grada. Širok put vodi pravo do velikog imanja. Daljina iznosi tačno tri milje.

— A, zašto je Graner izjahao sa svojim reloverašima? — upita Bravo držeći čvrsto Džefrija Morisona za jaknu kako mu ovaj nestašni dečko ne bi umukao.

Tereza pogleda čas u jednog čas u drugog.

— On misli da ste vi tamo negde napolju — reče ona.

— Otkud ti sada ovde, Tereza? — upita Zapadnjak i namršti se. — Zašto nisi ostala u pekari kako smo se dogovorili?

Lepa žena je ćutala.

Bravo gurnu mladog Morisona prema vratima.

— Odvešću ovog mladića šerifu i podneću mu kratak izveštaj. Ti se postaraj da konji budu spremni, Šejne!

Pukovnik brzo izađe sa mladim Morisonom iz hotela.

— Bila si u Granerovoj kući, zar ne? — upita Šejn. — Zašto? Pokvarila si nam ceo plan, lepotice! Sačekaj me u mojoj sobi.

Klimnula je potvrdno glavom i pošla prema stepenicama. Zapadnjak je izašao iz hotela i uputio se prema konjušnici. Pripremio je dva osedlana konja i jedva da je izašao na ulicu, a Bravo je već žurio prema njemu.

Poterili su konje iz grada i krenuli prema ranču Lindona Dika Granera.

Imanje se nalazilo u jednoj širokoj zelenoj kotlini. Napustili su utabani put i odlučili da se ranču približe preko jednog uzvišenja. Breg je bio obrastao žbunjem, a tu je raslo i visoko drveće koje je zaklanjalo vidik prema nebu.

Zaustavili su se i uperili poglede prema zgradi koja se nalazila tamo dole. Najpre su primetili četiri konja sa kojih su bila skinuta sedla. A, pored glavne zgrade stajala su kola koja su primetili tek onda kad su ljudi upregli konje.

— Namerava da prebaci generala na neko drugo mesto! — reče Bravo.

Tog trenutka Šejn je primetio šestoricu jahača koji su hitali prema njima. Rastojanje je iznosilo jedva jednu milju. Bilo je jasno da ti ljudi jašu unaokolo kako bi videli kad naiđe neki stranac.

— Sklonimo se odavde! — frknu Zapadnjak i okrenu svoga mrkova nazad.

Pojurili su niz obronak, izvesno vreme galopirali pored puta, a potom se sakrili u žbunje.

Nije prošlo dugo vremena, a jahači se pojaviše tamo gore na brdu. Zastali su za trenutak, osmotrili predeo i ubrzo odjahali.

Bravo i Šejn su malo sačekali, a zatim poterali konje i vratili se na isto mesto gde su ranije stajali.

Dva čoveka seli su u kola. Grupa pratilaca uzjahala je konje. Bič je prodorno fijuкнуo kroz vazduh i četvoropreg je krenuo.

Ispred zgrade su stajali ljudi. Bilo ih je desetak. Otpratili su pogledom kola i jahače koji su brzo hitali prema istoku.

— Je li među jahačima i Lindon Dik Graner? — upita Bravo posle izvesnog vremena.

— Ne mogu da raspoznam — odgovori Zapadnjak. — Pitam se samo da li on to nosi svoj novac, ili generala, ili i jedno i drugo!

— Ta đavolica Tereza preplašila je prokletog kućkinog sina! — viknu Bravo ljutito.

Zapadnjak klimnu glavom, mada mu nije bilo sasvim jasno šta je Tereza mogla tu da uradi.

Kola su krenula. Četvorica jahača poterali su konje za njima. Napravili su krug oko zgrade, a zatim se uputili prema izlazu iz kotline. Međutim, konjanici su ubrzo zaustavili svoje životinje i odjahali prema uzvišici.

Šejn i Bravo okrenuše konje na drugu stranu. Međutim, sada su jahali niz obronak kako bi mogli da prate kola koja su se kretala prema istoku. Približavali su se jednom šumarku. Tek kada su nestali između visokih stabala drveća, pojavili su se gore na uzvišenju jahači koji su najpre osmotrili predeo, a zatim se udaljili prema zapadu, u pravcu El Paza.

Zapadnjak i Bravo obодоše konje i pojuriše napred. Ali, tek popodne su prvi put uspeli da vide kočije. Granerovi ljudi su hitali ka putu koji vodi prema Kardenasu i Solt Fleku i nešto kasnije su njime i krenuli.

Šejn i Bravo su držali rastojanje, oko dve milje udaljeni po strani od njih. Jahali su ispred grupe Lindona Dika Granera, trudeći se da ne budu otkriveni.

Približavalo se veče i dvojica jahača su prišli koloni. Međutim, oblak prašine koji su za sobom ostavljali kola i jahači odjednom je nestao.

Zaustavili su konje.

— Skrenuli su sa puta — reče Bravo. — Prokleti nitkovi! Sada se moramo vratiti.

— Tu je stanica — reče Šejn. — Onamo se menjaju konji. To je linija koja pripada Graneru, ali tu prolaze i poštanske kočije. Možda će prenoćiti tu, ili će samo zameniti konje i nastaviti dalje.

Njih dvojica okrenuli su uzde konja nazad i poterali ih prema putu.

Već se smrkavalo i uskoro je pala noć.

Svetlo u daljini pokazivalo im je kuda treba da jašu.

Stigli su blizu stanice. Zatim su sjahali i poslednjih četvrt milja koračali su peške.

Svi ljudi nalazili su se u zgradi stanice. Šejn i Bravo se zaustaviše pored šupe gde su stajala kola.

Stražar je mirno sedeo tamo pored ivice bunara koji se nalazio na suprotnoj strani.

Šejn dodirnu rukom pukovnika.

— Idi onamo unaokolo, Bravo. Čim budeš stigao ja ću se pojaviti i odvratiti njegovu pažnju.

Bravo izvadi sablju iz korica. Nestao je u mraku. Kad je po njegovom mišljenju pukovnik stigao do cilja, Zapadnjak polako izađe ispod potkrovlja.

— Stražar ga je odmah primetio. Ali, odjednom je nestao bez traga i glasa. Kao da ga je zemlja progutala. Bravo ga je brzo sredio.

Šejn priđe kući. Zaveses su bile navučene na prozore. Oslušnuo je. Unutra se galamilo. Nije mogao da razume o čemu razgovaraju.

— Da li si nešto primetio? — upita Bravo koji je u međuvremenu pristigao.

— Ništa! — obavesti ga Zapadnjak.

— Ja sam tog momka sredio za duže vreme i možemo jedino da sačekamo smenu stražara.

— Uhvatićemo i tog sledećeg — šaputao je Zapadnjak. — A, posle toga upašćemo unutra, jedan sa prednje strane, a drugi sa zadnje.

Krenuli su prema bunaru. Zapadnjak sede na kamenu ivicu, a Bravo se potrudio da odvuče onesvešćenog čoveka iza kuće.

Prošlo je skoro tri sata dok se najзад nisu otvorila drvena vrata i zraci svetlosti prodrli kroz noćnu tminu.

Neki dežmekast čovek izađe napolje. Zatvorio je vrata za sobom i uputio se prema bunaru.

— Ostali već hrču, Vili! — reče on zevajući. — Možeš i ti da im se pridružiš.

Zapadnjak ustade i pođe mu u susret. Potegao je revolver i njegovu cev davolski opasno uperio u čoveka koji je za trenutak stao kao da ga je grom pogodio. Prestao je da govori i pokušavao da dođe do vazduha.

— Da nisi pisnuo! — reče Zapadnjak tiho. — Jedna suvišna reč i ti ćeš otputovati na onaj svet! A, sada mi kaži, gde se nalazi general.

— U kući je!

— Tako sam i mislio! — reče Šejn. — Ali, gde? U kom uglu?

— Iza zadnjih vrata! — odgovori čovek. — Ali, ko ste vi?

— Da li je general vezan? — upita Bravo.

— Nije! On je tako star da ne bi uspeo da pobegne.

Zapadnjak munjevito udari čoveka. Povukli su ga onesvešćenog u stranu i ostavili ga da leži na zemlji.

— Iza kuće se nalaze konji — objasni Bravo Zapadnjaku. — Ja sam skinuo nekoliko poprečnih greda sa kapije tako da će životinje vrlo lako naći put kad ih budemo zaplašili. Jednog sam osedlao i vezao ga.

— Brojaćemo do trideset, zar ne?

Bravo se osmehnu i krenu.

Zapadnjak je brojao. On je već bio uzeo revolver od čoveka i sada je i u desnoj i u levoj ruci držao opasne pucaljke. Kada je izbrojao do trideset otvorio je pažljivo vrata i ušao unutra.

Na stolu je gorela lampa. Ljudi su ležali na klupama, sastavljenim stolicama i na podu.

Šejnov pogled prelete celu prostoriju. U tom trenutku zaškripaše i zadnja vrata i usnuli ljudi podigoše glave.

Zapadnjak ispali metke iz oba revoivera i kugle se zabiše negde gore u tavan. Koliba je imala jednu jedinu prostoriju.

I Bravo ispali metak u vazduh.

— Predajte se! — viknu on oštro. — Kuću su opkolili konjanici. Ako neko od vas ispali metak, ja ću narediti napad!

Zapadnjak uđe još jedan korak unutra. Gde li je, do davora, taj stari general?

Ali, onda ga je ugledao. Bravo ga je već gurao prema vratima.

Zapadnjak opali još dva metka koji se zabiše u drvo.

— Svi na pod! Lezi! — naredi on oštrim glasom.

Zadnja vrata zaškripaše. I Zapadnjak se povuče nazad. Zatvorio je vrata za sobom i potrčao.

Konji su se uplašili, njištali su i pobegli kud koji.

Bravo je pomogao generalu da se popne u sedlo. On i Šejn su pucali u vazduh. Bravo povede konja. Šejn krenu za njima.

Oni su već mogli da raspoznaju svoje konje kada su se ljudi pojavili na vratima vičući. Počeli su da pucaju.

Šejn i Bravo poteraše konje zajedno sa generalom. Pojurili su prema El Pazu, sigurni da za njima dugo neće moći da krene potera.

XVII

Bio je već dan kada su stigli u grad. Odjahali su do šerifove kancelarije i tamo zaustavili konje.

Zvezdonosac, neki visoki čovek meksikanskog porekla, čuo je da dolaze i izašao ispred njih.

Morisonova uniforma izgledala je jadno. Teško se moglo prepoznati da je on general.

— General Morison! — predstavi Bravo svečano starog čoveka.

Šerif se namršti.

— Juče sam vas tražio na ranču mister Granera, sa desetak ljudi — objasni šerif. — Graner mi je zakuvaao jako paprenu čorbu. Očekujem ga da se svakog trenutka pojavi sa svojim advokatima i zatraži da oslobodim uhapšene ljude. Da li je vas stvarno odveo mister Graner?

— U svakom slučaju on je to naredio — odgovori general. — A da li bih mogao da znam koga su poslali od moje porodice?

Šerif koraknu u stranu i general uđe u kancelariju. Šejn i Bravo krenuše za njim.

Sada su Morisonovi stajali jedan prema drugom. Samo su ih rešetke razdvajale.

— Ujače! — viknu Džefri Morison.

— Dakle, ti si ta ptičica! — viknu general.

— Ja nisam hteo — odvrati mladić brzo. — Ali, naterali su me. Tetka Klara, ujak Piti i mister Kolgeri. To mi moraš verovati! Nismo nameravali da te sakrijemo kako bi dobili nasledstvo!

— Videćemo se još jednom! — ciknu general piskavim glasom. — I to pred sudom!

Okrenuo se nazad.

— Imate li dovoljno, ljudi, šerife? — upita on. — Moraćemo odmah da uhapsimo Granera.

— Na raspolaganju mi stoje još samo dva pomoćnika, generale! — reče šerif. — Samo s njima se ne bih usudio da krenem u njegovu kuću.

— Mislim da će on sam doći ovamo — reče Zapadnjak. — Uostalom, vi ste malo pre to rekli.

— Da, on želi da oslobodimo njegove momke. Ali, možda će stići samo njegovi advokati.

— Sačekaćemo momci! — predloži Bravo.

Šejn je izašao na ulicu i doveo konje iza zgrade u kojoj se nalazila kancelarija. Na ulici se osvrnuo na sve strane. Ali, od Granerovih ljudi nije bilo ni traga ni glasa.

Zapadnjak je zatvorio vrata za sobom. U međuvremenu su stigli i pomoćnici šerifa. Bili su to neki mladi momci. Šerif je upravo delio oružje. I general je dobio pušku.

Lindon Dik Graner pojavio se ubrzo posle deset časova. U gradu je bilo jako živo. Došao je u pratnji Džerika Kristmena, dva advokata i četiri revolveraša. Prolaznici su gledali u ljude i vrteli glavom.

— Osam muškaraca! — reče jedan od pomoćnika koji je stajao na vratima.

Šerif mu dobaci jednu pušku i pokaza mu mesto pored prozora. Zaveses su bile navučene. Sačekao je dok su se ljudi približili i zatim izašao napolje.

— Halo, mister Granere! — pozdravi on ljubazno.

Lindon Dik Graner ga je odmerio strogim pogledom.

— Vi znate zašto sam ja došao ovamo! — reče on kratko.

— Da! — odgovori zvezdonosac. Pokazao je rukom prema vratima i sklonio se u stranu.

Lindon Dik Graner se uputi unutra. Advokati krenuše za njim. Revolveraši su ostali na ulici.

Šerif krenu za njima. Zatvorio je vrata za sobom. Pomoćnici podigoše zaveses. Povukli su se u stranu i izbacili cevi pužaka napolje. Četvorica revolveraša izmenjaše poglede. Bili su iznenađeni.

Kao da ga je neko lupio nekim teškim maljem, ukočio se Lindon Dik Graner u kancelariji kad je ugledao generala koji je sada uperio cev u njegove grudi.

— Rekao sam vam da će armija uzeti stvar u svoje ruke, mister Granere! — ciknu general.

Lindon Dik Graner ga je posmatrao izvesno vreme, a zatim se okrenuo prema Šejnu.

— Prokleti pasji sine! — viknu on besno.

— Sigurno vam je jako dobro poznato za šta ste optuženi, mister Granere! — reče šerif mirno. — Moram vas uhapsiti.

Pošao je napred i otključao drugu ćeliju.

— Mi protestujemo! — kriknuše dvojica advokata u glas. Graner ljutito mahnu rukom.

— Prihvatamo vaš protest! — odvrati general. — Ali, morate uložiti pismeni prigovor komandi armije.

Lindon Dik Graner je gledao u njega pakosno se iscerivši.

— Komandi armije, generale! — huknu on besno. — Zar vama nije jasno da se ovde nalazite u mom gradu, i to ćete jako brzo osetiti!

Okrenuo se i pojurio prema vratima.

Međutim, tamo ga je već čekao Šejn. Uperio je cevi oba svoja revolvera u njegove grudi.

Lindon Dik Graner udahnu duboko vazduh.

— Belou! — viknu on. — Dovedi pojačanje i krenite u...

Šerif ga zgrabi za jaknu. Zapušio mu je usta rukom i gurnuo ga u ćeliju.

— Protestujemo protiv ovakvog postupka! — ciknu jedan od advokata piskavim glasom.

Zvezdonosac podiže prst uvis.

— Ako se još jednom usudite da protestujete na taj način, ja ću i vas zatvoriti u ovoj istoj ćeliji! — opomenu ga šerif.

— Ne! — viknu general. — Mislim da je džentlmen u pravu. Ali, protest mora da se dostavi u pismenoj formi, molim vas. I to komandi armije. Pukovniče, pošaljite telegram u Kamp Lovel. Neka upute ceo bataljon ovamo u El Pazo. Neodložno i usiljenim maršom. Odmah!

Bravo pozdravi i izađe iz prostorije.

Revolveraši razrogačiše oči kad su ga ugledali.

Ubrzo su se i oni povukli.

Posle toga šerifovu kancelariju su napustili advokati i Džeriko Kristmen. Sva trojica su shvatili šta je general naredio.

Bataljon će se već iste večeri pojaviti u gradu. To je bilo jasno kao dan.

Granerovi advokati više nisu imali volje da se prepiru. Požurili su da spasavaju svoju sopstvenu kožu.

XVIII

— Jašemo u Kemp Lovel, Šejne! — obavestio je general visokog čoveka za vreme doručka. Za stolom su se nalazili još pukovnik Bravo i svi oficiri jedinice koja je došla iz Kemp Lovela. — Ja bih voleo da vi pođete s nama, mister Šejne. Vaše svedočenje nam je jako važno. A, tu bi negde morala da bude i jedna žena, zar ne? Nju isto tako moramo pronaći.

— Ah, generale — reče Zapadnjak i osmehnu se. — Ta žena je nestala iza svih sedam brda i sedam dolina. Nje više nema i ne vredi nam da je tražimo.

Zapadnjak je pomislio na divne trenutke koje je proveo sa tom lepoticom kakva se retko sreće u životu. — Šteta — reče on tiho. — I ja bih želeo da je ponovo vidim!

Bravo je pogledao Zapadnjaka i podigao obrve. Iz njegovog pogleda se jasno videlo da veruje u ono što je rekao Šejn.

K R A J

**EDICIJA DOK NOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 69

DŽEK SLEJD

ZAMKA ZALJUBLJENE ŽENE

Šejn stavi svoju snažnu ruku
na rame mlade žene.

— Moraš mi reći iskreno šta se dogodilo, Kora!
— opomenu je on.

— Jedino tako mogu da ti pomognem da
pronađemo tog čoveka koji želi da te
pošalje na put bez povratka.

Međutim, ja nemam nameru da se mešam
u bračnu svađu između tebe i tvog supruga
Skota Garneta. To ti sama sredi s njim.

— A šta onda ako je Skot baš taj koji želi
da ja nestanem sa ovog sveta, Šejne?

izlazi 16. februara 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.